

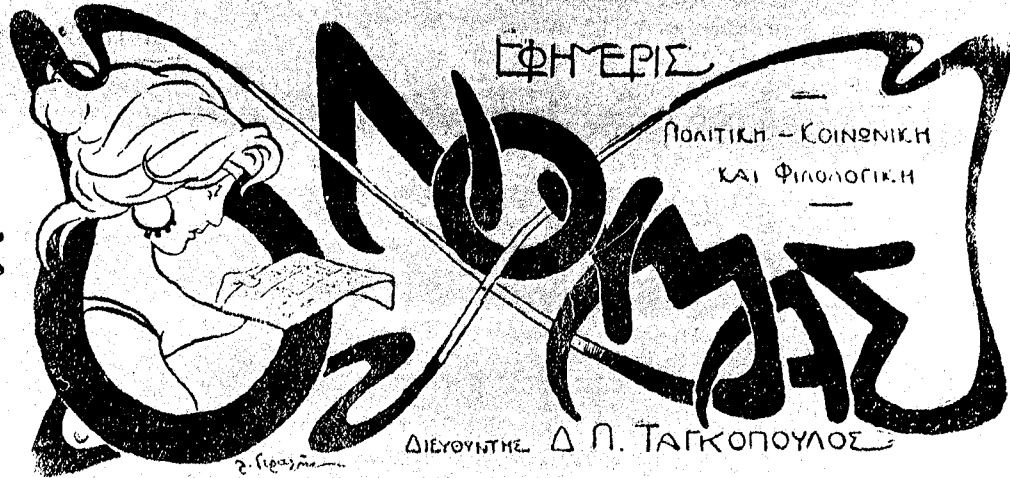
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 140
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Φθ. Κρ. 140

Τιμή Φυλλοῦ
10 λεπτά 10'

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΡΓΟΝ
- ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ -

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 23 Αυγούστου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 24

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΡΩΤΕΣ ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΗΣ ΡΩΜΕΟΥΣΙΑΣ

Μόλις καλοκάησε ο Μεχμέτης στο Παλιολόγιο το θρόνο, μόλις έδωσε το Κράτος τιμ στού παλιού μας ουρανού τὰ χαλάματα, κ' άμέσως τονε χαιρέτησε ο ρωμαϊκός ο άρσώμοσ. Δεν ήρθε οα και με μεγάλη όρμη στην άρχη. Δεν τον πιασμένωσ το ρωμαγμένο μας τόπο. Ήμινε μάλιστα έρως ο τόπος. Ήμινε κούφης κι ήλαλος και τρωμαγμένος ως δυο αδώνες, αν όχι και τρις. Στο ό Μεχμέτα το όρφομο άπάνω όμως φανερωθήκανε δυο περιστατικά πού έλες κ' είχε νόημα ή φανερωθή τους. Νόημα πού έπρεπε να τον κάμει να κοντοσταθί το Μεχμέτι και να καλοσυλλογιστή. Το συλλογίστηκε άραγε; Δέ μας λέγει ή Ιστορία. Ο κοινός νοός όμοσ μπορεί να μιά το πη σήμερα, πώς έθνος πού μιά άπό τέτοια σωμαξη μπορεί να βγάλη έκείνη δυή 'Ηρωίδες, τέτοιο έθνος χρείάζεται προσοχή αν είσαι τίτσανός του, κρβεί έλλίδες βασιδς και μεγάλες αν είσαι παιδι του. Πολύ μάλιστα βασιδς έλλίδες, άφοι πέρασαν αδώνες για να βλαστήσουν, κ' ίσως ίσως ακόμα όεν καλοδάλωσταιν.

Ρωμαπούδες μου, δέξτε την έχετε αυτή την τιμή. Γυναίκες είταν εκείνες πού τού πρωτόειπαν τού τυράννου τι τον περιμενε, και τι πρέπει να τον προσμένη ακόμα. Από την Τραπεζούνα είταν ή μιά, και βασιλίσσα. Από τη Λήμο ή άλλη, απλή νη-αϊώτισσα. Η πρώτη, πρωταγωνίστρια στο μαρτύριο, στην καρτερία και στην απόθαση. Η άλλη, στο σπαθί και στον πόλεμο. 'Ηρωίδες κ' οι δυό τους.

Άμα έπαισε ή Ηόλη, ένα φύσθημα έδωνε να ρέξη και την Τραπεζούνα, Φώδιος λοιπόν ο Μεχμέτης, και ριζοκόπηκε ή Βυζαντινή εκείνη παραφουδά. Ήστανε μνήμη του βασιλέα του Δαβιδ πώς αν παραδοθί δίχως πόλεμο θα τού χαρίση τη ζωή, θα τον άφήση να χαιρέται και το είναι του Κ' έτσι παραδόθηκε ή Τραπεζούνα δίχως πόλεμο. Βασιλίσσουλα ένας αδερφός, ο Άλέξης, κ' ένος άνεψιός του Δαβιδ κοιβαλιούνταν στη Ρωμουνία και κλεισούνται ο' έναν πύργο μέσα να χαιρουνται τα καλά τους. Οι θησαυροι όμως εκείνοι τονε γαργάλλιζαν το Μεχμέτι. Κι άφομη πώς ο Δαβιδ έστειλε μυστικά γράμματα του βασιλέα της Περσίας, προστάζει ο Σουλτάνος να κοπούν όλοι τους. Δαβιδ, Άλέξης, βασιλόπουλα, όλοι πάστρα, και μήτ' αυτό μονάχα, παρά ψυχή να μιν τολμηθή να σιωπήσ τὰ λείψανα, μόνο να μείνουνε στα όρνια και στους σκύλους.

Τότες πρόβαλε ή πρώτη μας 'Ηρωίδα, ή Άντιγόνη μαζί και Νιδόη. Τότες είναι πού ή 'Βλένη ή Καντακουζινή, άσηφώντασ φοβέρες και προσταγές, με τρέξιμο φόρεμα ντυμένη, με σκαφτήρι στο βασιλικό της το χέρι, πήγε στον τόπο πού κοιτούνταν οι νεκροί, έσκαψε μονάχη της ένα και μεγάλο λάκκο, φρόντιζε σκαφόντας να διαχνη τα όρνια από τὰ

λείψανα, και όνν πλάκωσε νύχτα, τάραξε και τη μισοδόγησε στο σκόταδο.
Δεν πέρασε πούος καιρός, και τους ακολούθησε κ' έκείνη στον τάφο, από τη βάρη φαρμακομένη.

Ακατάρη χρόνια κατόπι (1475), ήλλη διαβατάμικα άστέρι προβαίνει από τη Λήμο, και ξελάμικει, και φέγγει ο κόσμος από ήρωισμό. Το ήτοιου τοί Μεχμέτι ένας πασιός, ο Σουλεϊμάνος, πέρφει άπάνω στη Λήμο. Την είχαν τότες τη Λήμο οι Βενετοί, και μαζί μ' ατς ής αντίσταθκαν κ' οι δικιά μας. Ένας τους είταν κι ο πατέρας της περιόκουστικής της μαροσίλας, Πολιορκούσαν οι Τούρκοι το Κόκκινο, κ' εκεί πολεμώντας έπαιε ο πατέρας. Ήαρησε να πέθι ο γέρος, για να ζήσ' της κόρης του τόνομα. Γιατι μόλις τον είσε σκοτωμένο ή Μαροσίλα, κι άρπάζει το σπαθί του και την ήσπίδα, τρέχει καταπάνω στους Τούρκους, βίνει θάρρος στους άντρες, και όρφομο ή Τούρκοι. Κ' έτσι σάθηκε η Λήμο, τοιάδιστο αυτή τη φομά.

Ο Βενετός αρχιστράτηγος, ο Λορεδάνος, τας έκαμε, λέει ο Ιστορικός, μεγάλες τιμές. Ός και μ' ένα ειγενή αξιωματικό πρστίεινε να την παντρήξ, κι από το ταμείο της Δημοκρατίας να την πρσκιόρη. Δέ μας αναφέρνει αν ή Μαροσίλα τις δέχτηκε αυτές τις τιμές. Τις δέχτηκε ή όχι, το γλιόκο της τόνομα δε θα το ξεχάση ή Ρωμουνία.

ΑΓΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟΥ ΑΔΩΝΙ

(Μετάφραση από την έκδοση του C. H. WEISSE)

Κλαίω τον 'Αδωνι' ο έμπορος ο 'Αδωνις έχζθη.
'Εχζθη ο όρασιος 'Αδωνις, θρηνούν μαζί κ' οι 'Ερωτες.
Στ' άλλα πένια, Κύπριδα, πιά μίν κοιμίσαι σήκω
Κακόςχη στα δόλωμαρα, κ' η γούπησε τὰ στήθειά.
Και σ' όλους λέγε: ο έμπορος ο 'Αδωνις έχζθη.
Θρηνολογώ τον 'Αδωνι' θρηνούν μαζί κ' οι 'Ερωτες.
Κείσεται ο όρασιος 'Αδωνις στα όρη, δαγκωμένος
Στ' άσπρο μερι του από λευκό δένει και φέρνει λήθη
'Ακράτητη στην Κύπριδα, ένα ψυχομαχάθη.
Τρέχει το μαύρον σιάμ του στη σάρκα τη γιονάτη.
Κάτω άπ' τὰ ερδία σιγοσσοούν τὰ μάτια, κι άπ' τ' άγγελι
Φύγει το ρόδο και μαζί και τὸ φίλι πεθαίνει.
Όπου ποτέ ή Κύπριδα δε δε ξεγάσει. Άρίσται,
'Αν και δε ζει, στην Κύπριδα το φίλημά του, όμοι
Πώς τον έφλησε νεκρόν ο 'Αδωνις δε νοιάθει.
Θρηνολογώ τον 'Αδωνι' θρηνούν μαζί κ' οι 'Ερωτες.
'Αγριαν, άγρια πληγή μας στο μερι του έχει
'Ο 'Αδωνις' και πιά τρανή πληγή νοιάθ' ή Κυθέρεια.
Με στην καρδιά. Γύρω στο νεύ τ' άγαπητή σκυλιά του
Θηρούν, κ' οι Νύμφες κλαίν' οι 'Ορειάδες. Τρέχει

Κ' ή 'Αρροθί με λυτίε πλίσσεται μεσ τού ότα,
Μαυροσσοούσ, έπίτηγ, γαμωσάθη, κ' οι ήλιε
Έσακίλουν την ένα περιόνη το όνο της, άλλα όνονα.
Λαγκάδια διακοσμήσ, βασιει θρηνούνται και σπάζονται
Τον ζήτα τον 'Ασπύρι, τὸ παλληκάρη κοζόνται.
Το μαύρον σήκω γύρω του γυνούν προς τ' ήφθι.
Κι άπ' τὰ μεριά τα στήθη του κοκκίνζου κ' έργων
Σόν άλλα τού 'Αδωνι' τὸ πρην γιονάτη κοντοπύρνα
'Αμείνια, όμεί ή Κυθέρεια θρηνολογούσ ή 'Ερωτες.
Τον έμπορο άντρε έχουε κ' έχουε και την όρη,
Την όρη. Κ' είχε πρόσωπο παλιόμορον ή Κύπρις.
'Όταν έζούσε ο 'Αδωνις, με έσθουε με τον 'Αδωνι
'Η θρωσική της Κύπριδα, όμείνια, όμεί. Τὸ όρη,
Αίνα όλα κ' οι βαλαουόδες στού 'Αδωνι τί κρη ε.
Και τὸ ποσθήμα τοίς κλαυσίοις της 'Αρροθίτης κλαίνε,
Μεσ στα βουνα του 'Αδωνι θρηνούν κ' οι νερωμένε.
Τ' άθλια άπ' τον πονο κοκκίνα γιονάται κ' ή Κυθέρη
Μυρολογείσ στις λαγκάδες και σ' όλα τὰ προάγγια.
Όμείνια, όμεί Κυθέρεια, έχζθη, ο όρασιος 'Αδωνις.
Και άποσπρωθί ο άντιλάλος έχζθη ο όρασιος 'Αδωνις.
Ποιός τη βραειή της Κύπριδας άγάπη δε θα κλάει:
'Όμείνια! την άγιάτρενη του 'Αδωνι σαν είσε
Πληγή και πόν την έννοιασε, τὸ κοκκίνου του αίμα
Σόν είσε γύρω στο μερι το καταμαρμαμένο.
Τὸ χέρι της άπλώνοντασ, θρηνούνσ, 'Αδωνι μείνει.
Μείνει ακότουσε 'Αδωνι περνή φομά κ' σ' έθρο.
Τ' άγγέλι: μ' με τ' άγγέλι μου να πρξίω, να σέ τολίω.
Σήκω λιγάκι, 'Αδωνι' και στεροσφιλέμ'!
'Ε φίλησέ με τόπο, ως πού να ζει το φίλημά του.
Πού άπ' την ψυχή ός το στήμα μου και ως σ' α φοβική μου
'Η άσπνοιά σου να γρηίε, και τὸ γλυκό του αγήθη
Ν' άμείνω, όλον τον έρωτα να πιά και το φίλι του
'Ερωτού, σαν τον 'Αδωνι τον ίσιο, δε ζούζαι.
'Ερωτι ακότουσε 'Αδωνι, για πάντα ίσο μου φρονεί,
Φύγεις και εις στον Άχρόντα και στο σκουνοσφρασιόμο
Και φοβέρο πώς βασιλιά και ζώ ή κακομοισα.
Κ' είμα θεά, και δε μουσά να τὸ ακολούθησω.
'Ε ή Περσέωνη, πέρα τον τον άντρα μου γιατί είσαι:
Καλητερή μου και σ' έπί το κρησ ήρασιο σταλάζει.
Και μένω εγώ παντρήμικη, και λυπη άγροταχη έ/ω.
Και κλαίω τον θιβαμένο μου 'Αδωνι και σε τρέμω.
Πεθαίνεις, ω πολυακρίσε, κι' ως όμορον ή πόδες
Μού πέταζε. 'Η Κυθέρεια χήρη και τὰ παλάτια
Οι 'Ερωτες είν' όρασνοί. Και ή κερσθή μαζί σου
'Εγζθη. Άπόκότε γιατί να κυνηγούσε: Τόσον
'Ορασιος άφοι ήσου με όρασι τολλάτρησ να παλεύει:
'Η Κύπριδα έτει θροήνησ: θρηνούν μαζί κ' οι 'Ερωτες,
'Αμείνω, όμεί Κυθέρεια, έχζθη ο όρασιος 'Αδωνις.
Χύνει ή Παρσία δάκρυα, όσα αίμα ή 'Αδωνις χύνει:
Κι' όλα λουλούδια γιονάται κάτω στη γή. Τὸ αίμα
Ρόδο γεννάει, τὰ δάκρυα γεννούν την άνεμωνή.
Κλαίω τον 'Αδωνι' ο έμπορος ο 'Αδωνις έχζθη.
Μέσα στα δάση, Κύπριδα, μίν κλαίει πιά για τον άντρα.
'Ετοιμό φυλλοκρέβατο και στρώμα του 'Αδωνι είνε
'Ορασιον' έχει Κυθέρεια το στρώμα το δικό σου
Και πεθαμένος ο 'Αδωνις. Κι' αν και νεκρός όρασιος
Φαίνεται ο 'Αδωνις, νεκρός όρασιος σαν να κοιμίσται.

'Απήθωσ' τον σάτ μαλακά τὰ πούκια, πού κοιμάταν.
 Σ' αυτά, πού εχόρτανε μαζή μ' έένα κάθε νόχτᾶ
 Τὸν ἄγον ἕνω· καὶ νεκρὸν τὸν Ἄδωνι ἀποθύμα.
 Καὶ στέλιος τον μὲ στέφανο καὶ μ' ἄνωτα δὶκα μαζή του,
 Ἐκείνος ἀρὸ πῆθανε, τ' ἄνοια δὶκα μαρὰβήξαν.
 Μὲ μπουράτες ἀλοϊφῆς ραϊῖν τον καὶ μὲ μόνους.
 Οἱ τὰ μύρα νὰ γαθοῦν τὸ μύρῳ σου ἐγᾶθῃ
 Ὁ Ἄδωνις. Τὸν τρυφερὸν τὸν Ἄδωνι ἐπιπῶσαν
 Κλαίγοντας γιὰ τὸν Ἄδωνι καὶ τὰ μαλλιά τους κόψαν.
 Κι' ὁ ἕνας τὰ βέλη ἔφερνε, τὸ τόξο ἄλλος καὶ τρίτος
 Τῆ θήκη μὲ τὰ φτερωτὰ τὰ βέλη τὸν Ἄδωνι ἄλλος
 Τὸ πίδαλο ἔλυσε· νερὸ φέρνει ἄλλος μὲ λεβέτι
 Χρυσὸ καὶ ἄλλος τὰ μεριά του λούζει· κι' ἀπὸ πῶσ
 Ἄλλος μὲ τίς φερούμεν του πού Ἄδωνι κάνει ἄγέρα.
 Τὴν ἴδια τὴν Κυθέρειο θρηνολογοῦν οἱ Ἐρωτες·
 Κάθε λαμπρῶς ὁ Ἰμάνιος ἔσθουσε στὰ κατώφλια,
 Καὶ πέταξε τὸ νορκὶο στεφάνι. Τὸ τραγοῦδι
 « Ἰμάν, Ἰμάν» δὲν φέλνεται ποτέ πιά ἀλλοιομόνο μου.
 Ἰμάνια, ἰμάν· καὶ πῖδ πολλὸ ἀπὸ τὸν Ἰμάνιο οἱ Κάρες
 Κλαίει τὸν Κινύρα τὸν υἱὸς, τὸν Ἄδωνι καὶ λένε
 Ἦ μιά στὴν ἄλλη ὁ ἔμορφος ὁ Ἄδωνις ἐγᾶθῃ
 Καὶ πῖδ πολλὸ θρηνοῦν αὐτὲς παρ' ὅσο τοῦ Διῶνα.
 Κ' οἱ Μούσες κλαίει τὸν Ἄδωνι, τοῦ λέν γλυκὰ τραγοῦδια·
 Ὅμοι αὐτὸς δὲν τίς γροικαίει· τὸ θέλει αὐτὸς, μὰ ἡ Κόρη
 Δὲν τὸν ἀφήνει. Κύπριδα τὸ θρηνητὰ σου πάψε,
 Πάψε νὰ στηθοκόουσαι ἡμέρα πρὲπει πάλε
 νὰ κλάψεις, πάλε τὴ χρόνι πού θάρει νὰ δοκρῶσει.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΣΙΕΡΙΑΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΣ

Ἄχ, πὼς τὴ ζήλευσὶ τὴ Τζούλια! Πὼς μὲκανε
 προχθές, σ' ἕνα περιπατο ἐξοχικό πού μὲ τραβήξε,
 νὰ κορφώσω τὰ μύζιζ μου σὸν χῶμα ἀπὸ τρωπὴ
 καὶ νὰ σιγαθῶ τὸν ἑαυτὸ μου!

Τ' εἶμαι ἐγὼ μπροστὴ σ' αὐτήν; Τίποτε! κ' ἐ-
 πιστεῖτε πὼς εἶχα χαρακτῆρα! κ' ἐκμύριονα γι'
 αὐτὴν! Κ' εἶγ' ἀκόμα τὴν ἀνάδεια νὰ φανταζώμει
 πὼς μπορούσα νὰ δώσω καὶ μισήμια, νὰ δημι-
 ουργήσω χ α ε κ τ η ρ α σ, νὰ δδηγῆσω τὰς ὀμο-
 φύλους μου σὸν δρόμο τὸν ἴου, τὸν γ ν η σ ι ω σ
 Ἑλληνικόν!

Ἄλλοιομόνο μου! Ἦ Τζούλια... Ἄχ, ἡ Τζού-
 λια! Γιατί νὰ δεχθῶ νὰ πῶσ περιπατο μαζί της;
 Γιατί νὰ τὴς ἀνοίξω τὴν κούβερτα, πού τὴς ἀνοίξα;

Κ' εἶνε μικρότερη μου, πέντε χρόνια ὀλόκληρα.
 Κι' ἀκόμα σὸν κόσμο δὲν ἐβγήκε. Κι' ἀκόμα τίποτι
 δὲν ἐδίδασκε. Κοιμισίον δεκαετηρῶ, δεκαοχτῶ χρό-
 νων, καὶ θερητῆ ἢ ἐπνεγνική ψυχὴ της ἀκόμα, ἀπὸ
 τῆς μαμῆς της τὴν ἀγκυλιά.

Κῆτι ἄκουσα, Τζούλια μου! Κῆτι καλὸ γιὰ
 σένα!

— Για μένα;
 — Ναί! Για τὸ Νίκο...

Ἦ Τζούλια ἐκοκῆνιρε καὶ χαμηλῶσε τὰ μύ-
 ζια της.

— Μήπως σὲ πειράζει αὐτὴ ἡ κούβερτα;
 — Ἄ, μὰ! Ἐκῆμα μ' ἕνα κλήμμα προσποιν-
 τῆς ἀδιαφορίας.

— Σ' ἐξήγησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου;
 — Μοῦ φαίνεται!...

— Καὶ οὐ;
 — Ἄ, ἐγὼ... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὀλίγο
 ἐνδιαφέρομαι. Ἦ καλλιτέρα, δὲν ἐνδιαφέρομαι κα-
 θόλου!

— Καὶ ὁμοι εἶνε καλὸ παιδί.
 — Τὸ ξέρω!

— Μορφωμένο, ἀπὸ οἰκογένεια, μὲ θέσι, μὲ μέλ-
 λον, ὀλίκως ἐνεξέτημο...

— Τὰ ξέρω δι' αὐτὸ. Ἀλλά...
 — Μήπως ἔχεις κανένα ἄλλο...

— Καὶ θὰ τὸ κερύβια ἀπὸ σένα, τὴν ἀγαπημένη
 μου φιλενάδα δὲν μάροσει ὁ Νίκος, ἀπλοῦστα, διότι
 γιὰ μένα δὲν εἶνε ὁ οὐζύγος πού ὀνειροπόλοισα!

Τὴν ἐκοκῆσα στὰ μάτια μὲ ἀληθινὴ κατάπληξι.
 Τὰ τελευταία λόγια τὰ εἶπε κ' ἕνα τέτοιον σοβαρὸ
 τόνο, καθ' ὀλοκληρίαν ἀουνεῖδιον γι' αὐτήν, πού
 μὰ τὴν ἀλήθεια ἐπιτοεμα πὼς τὰ λόγια δὲν ἐβγήκαν
 ἀπὸ τὸ στόμα της, ἀλλ' ἀπὸ κάποιον ἄλλο στόμα.

— Ὁ ἰδεώδης οὐζύγος; Κι' ἂν δὲν εἶνε ὁ Νίκος,
 ὁ τόσον καλὸς, ὁ ἰδεώδης σου οὐζύγος, ποῖος τότε
 εἶνε;

— Ἐκείνος πού θὰ μὲ κἀνὴ νὰ νοιώσω ὀχι μόνον
 ἀγάπην σ' αὐτόν, ἀλλὰ κ' ἕνα εἶδος σεβασμοῦ.
 Πὼς νὰ στὸ πῶ; Νά! Ἐκείνος πού θὰ εἶνε πραγ-
 ματικὸς ἄνδρας μου, δηλ. κῆτι παραπάνο ἀπὸ μένα,
 ἀνώτερός μου σὴν μορφῶσι, σὴν χαρακτῆρα, σὲ δὶκα
 τέλος πάντων. Ἀν ξέρω πὼς πρὲπει νὰ σοῦ ἐκφρα-
 σθῶ, ἀλλὰ εἶται τὸν ὀνειροπολῶ ἐγὼ τὸν οὐζύγον μου!

— Ὁ Νίκος...
 — Στάσου! Ὁ Νίκος καλὸς εἶνε, τὸν ξέρω πα-
 ραπολῶ, ἀπὸ χρόνια ἔρχεται σὸ σπῆτι μας, ἀλλὰ δὲν
 μοῦ κάνει! Ἄν εἶν' ἐκείνος πού θὰ ἡμποροῦν νὰ
 μοῦ ἐπιβληθῇ, κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ φίλον,
 ὅσο ἀπὸ ἔρωτην. Ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ οὐζύγον!

Μ' ἐνοιώσες;
 Ἐρημιά ἦταν κ' ἔκοκῆσα καὶ τὴν ἐβλήθη.

— Νὰ ἔξερς πόσο μεγάλα πράγματα λές, Τζού-
 λια μου!

— Μεγάλι μ' ἐρώτησε μὲ ἀπορία. Μὰ γὼ λέω
 πράγματα κοινότατα καὶ ἀπλοῦστα! Λέω ἐκεῖνα
 πού αἰσθάνομαι, ἐκεῖνα πού μοῦ ἔλαγορεῖται ἢ ψυ-
 χῆ μου!

Κοινότατα καὶ ἀπλοῦστα; Θεέ μου! Στὴν ἐ-
 ποχὴ μας πού ἐπισοῦμεν τὸν οὐζύγον ὡς σὴν ἄρρωστον,
 καὶ ὡς δούλον κάποτε τῶν νεύων μας καὶ τῶν ἰδιο-
 τροπιῶν μας;

Ἀπὸ πού τὰ ἄστερι νὰ ἐπεισε ὁ ἄγγελος αὐτός,
 πρὶν εὐρίσκει κοινότατα κ' ἀπλοῦστα, τόσο μεγάλα
 πράγματα;

Τζούλια μου, ἀγάπη μου! Κι' ἂν σοῦ μοιάζω
 ὅλες μες, πόσο ἀλλοιωτικὴ θὰ ἦτανε ἡ κοινῶτα μας
 καὶ πόσο ἡμεροῦτερο ἡ ζωή;

Εἶχα βυθισθῆ σὲ σκέψεις. Καὶ ἡ Τζούλια τὸ ἴδιο.
 Ἐπέτασε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰνοῖξωμε κ' ἀδὸ τὸ
 στόμα μας. Ἐπειτα ἔαρω ἡ Τζούλια μοῦ εἶπε
 σὴν πᾶσαντοῦσε ὀχι κῆποια ἐρωτηρὶο μου:

— Ἐχεις δικαίω νὰπορῆσι. Ἐγὼ ὅμοι δὲν ἀποροῦ
 καθόλου ἔξερεις τί βλέπω μέσα σὸ σπῆτι μας ἀπὸ τότε
 πού ἄρχισα νὰ νοιώθω τὸν ἐξοτό μου; Βλέπω τὸν
 μπαμπά μου νῆνε ἂν δ ρ α σ καὶ τὴν μαμά μου νὰ
 θυμῶν γι' αὐτὸ καὶ νὰ κἀνὴ κἀθε ἰγο καὶ λιγάκι
 σικηρῆ. Ἀπὸ πού βλέπω μ' ἕκῆμα νὰ ζητάω κ' ἐγὼ
 ἕνα οὐζύγον πού νὰ μοιζῆ τὸν μπαμπά μου, νῆνε
 ἂν δ ρ α σ... Ἰπὸ παντός ἂν δ ρ α σ! Κ' εἶνε
 τόσο καλὸς ὁ μπαμπᾶς κ' ἔχει τόσο ἄδικο ἢ κατ' ἐ-
 νή ἢ μαμά νὰ τὸν συγχίξῃ!...

Η ΑΡΧΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΚΛΑΣΙΔΑΚΙΑΣ

Τραγοῦδι δέφτερο

Χαχαριδάκη: γονιῶς ἀπ' τ' ἀψηλὸ ταμποῦρι:
 «Μόχα ὀρὲ Κόντο ἀστεῖο μου, χωρατατῆ μου βλάμη
 μ' ἕνα του πρῶτο ὁ Κρούμαχος μοῦ ἔβει ἐδῶ τῆ
 [μοῦρη]
 Κι' ὁ Κόντος εἶπε, κ' ἔβραγαν τὰ μάτια του ποτῆμι!
 «Μὲ ρήματες κ' ἐπ' τὸ ὄσο νὰ τὸ εἶρεῖς Βεναροδάκη,
 πκαὶ νὰ βοηθῆσω δὲ μπορὸ τὸ Χαχαριδάκη».
 Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΠΟΥ ΘΑΧΟΥΜΕ

(Ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ κ. Χαρ. Ἀνδρεάδου: «Ἡ γλῶσσά μας κτλ.»)

— Για τὶ σκοπο μαθαίνουμε τὰ γράμματα τ'
 ἄλλα τὰ ἔθνη καὶ διατὶ τὰ μαθαίνου-
 με μεῖς.

Καλὰ ἔνε καὶ τὰ γράμματα, καλὴ ἔνε κ' ἡ
 προκοπή, πῖδ καλὴ ἔνε καὶ ἡ θρησκεία, μὰ καλο
 εἶνε καὶ νὰ μποροῦν ὁ ἀνθρωπος νὰ βγάλλῃ καὶ τὴ
 ψυμὶ του καὶ νὰ μὴν πεθαῖν ἀπ' τὴν πείνα. Σ'
 ἄλα τὰ ἔθνη μαθαίνουμε γράμματα οἱ ἀνθρώποι γιὰ
 νὰ ξέρουνε καὶ τὰ χρέη τους πού ἔχουνε ἴσθην Πα-
 τριδα, ἴσθην θρησκεία καὶ στοὺς συμπαιτριῶτες τους.
 καὶ νὰ μποροῦνε νὰ βγάλουν καὶ τὸ ψυμὶ του.
 Μὰ σ' ἐμᾶς ἀλλοιωτικά γίνεται. Τὰ γράμματα τὸ
 μαθαίνουμε γιὰ νὰ μὴ ξέρουμε μήτε τί εἶνε ἡ θρη-
 σκεία, μήτε τί εἶνε Πατριδα, μήτε τί εἶνε προ-
 κοπή, καὶ τελευταία νὰ μένουμε καὶ πεναρημένα.

Τ' ἄλλα τὰ ζητήματα τὰ ζεστάματα προτι-
 τερα. Τώρα νὰ ἰδοῦμε καὶ τὴ μεγάλη ζημια πού
 μᾶς κάνει ἡ καθαρεύουσα.

Ἦ καθαρεύουσα ὅλους μας μᾶς ζημιῶνει, ἄ-
 λωνε λίγο κ' ἄλλον πολύ. Ἰμεῖς ἀπ' λογαριάζομε
 μόνο τὰ πέντε χρόνια πού κἀθε δικὸς μας γάνει ἀ-
 δικα ἴσθθ σκολειό γιὰ νὰ τὴ μάθῃ, καὶ βγαίνει
 ἴσθθ ἄστερα δίχως νὰ τὴ μάθῃ. Τ' ἀποδείξαμε πὼς
 ἐκείνος πού τελειώνει δημοτικὸ σκολειό δὲ μπορεῖ
 νὰ τὴ μάθῃ τὴν ἀρχαία Ἑλληνική, καὶ γὰ νὰ τὴ
 μάθῃ κ' αὐτὴ ὅπως κ' ὅπως πρὲπει πρῶτα νὰ τε-
 λειώσῃ γυμνάσιο. Ὡστε ἄμα λογαριάζομε πέντε
 χρόνια ἀδικο χαμένα γιὰ κἀθε Ἑλληνα δὲ βέ-
 ζουμε πολύ. Τώρα νὰ ἰδοῦμε πιά τί μᾶς κοστῖ-
 ζουν αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια.

— Τὶ κερδιζομε τ' ἄλλα τὰ ἔθνη καὶ τὶ χάνει
 τὸ δικὸ μας. Τὰ χρήματα πού χάνομε
 τὸν κάθε χρόνο ὅλοι μαζί οἱ Ἑλληνες
 ἴμποροῦν νὰ φτάσουν ἀπὸ 1,360,000,000
 ἴσα γὰ 15,000,000,000, φράγκα.

Τὰ ἔξοδα ὅλ' γίνονταν κ' ἀ σπουδίζαμε τὴ
 γλῶσσα πού μιλάμε. Γι' αὐτὸ τὰ ἔξοδα δὲν τὰ λο-
 γαριάζομε. Λογαριάζομε μονάχα τὴ ζημια πού
 παθῖνουμε ἄστερα ἴσθθ ζωὴ μας γιὰτὶ δὲν ξέ-
 ρομε κῆμια γλῶσσα. Ἄν ξέραμε τὴ γλῶσσά μας
 ὅπως πρὲπει κ' ὅπως ξέρουμε τὴ γλῶσσά τους ὅλα
 τὰ ἔθνη, τὰ κέρδη μας θὰ ἦτανε καὶ διπλά καὶ
 τριπλά. Ἰγὰτὶ ἕνας ζευγάς, ἕνας φοιτητῆς, ἕνας
 βάρτης, ἕνας παπουτῆς, ἕνας σιδεραῖς ἕνας τεχνί-
 τῆς γιὰ νὰ μὴ πολυλογᾶμε, πού ξέρει γράμματα
 κἀνει τὴ δουλειά του, κ' ἔχει εἰκοσι. τριάντα εἰ-
 βλῖα γιὰ τὴν τέχνη του, ὅπως γίνεται ἴσθθν ἰβ-
 ρώπη, κερδιζει βέβαια πολλὸ περισσότερα κ' τὸ
 δικὸ μας τὸν τεχνίτη. Σ' ἐμᾶς ὁ τεχνίτης μένει μ'
 ἐκεῖνα πού πρόφταξ κ' ἐμῶτα ἀ τ' ὀ δασκαλοῦ
 του. Ἐκεῖνα πού μαθαίνει σὲ πέντε χρόνια ἴσθθ
 Ἑβρώπη ὁ τεχνίτης, σ' ἐμᾶς δὲ μπορεῖ νὰ τὰ μάθῃ
 σ' ὄλη του τὴ ζωή.

Ἦ δικὴ μας ἡ γῆ εἶνε εὐτυχημένη. ἡ θέσι
 πού ἔχει ἡ Ἑλλάδα πᾶει πολλὸ καλὰ γιὰ τοὺς θα-
 λασσινοῦς καὶ τὸ ἐμπόριο, μὰ ὁ καλὸς πεθαίνει κ' π'
 τὴν πείνα. Σ' ἄλλα μέρη ὁ καλὸς ζῆ καὶ καλυτε-
 ραίει. Στὸ Βέλγιον, ἴσθθν Ὀλλανδία, ἴσθθν Ἑλβε-
 τία ὁ τόπος δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι πῖδ εὐτυχημένος
 ἀπὸ τὸ δικὸ μας, μὰ τὰ εἰσοδήματα καὶ τὰ κέρδη
 εἶνε εἰκοσι καὶ σαράντα φορὲς πειώτερ' ἀπὸ τὰ δικὰ
 μας. Δὲν πρὲπει νὰ μᾶς φανῇ καθόλου παράξενο
 γιὰτὶ ἕνας ζευγάς κ' ἕνας σιδεραῖς πού ξέρουμε τὴ

τέχνη τους, όπως την ξέρανε οι άνθρωποι 'στών καιρό του Νόε, δεν μπορεί να κερδίσει καμμιά φορά εκείνα που κερδίζει ένας ζευγάς κι ένας σιδερέας που ξέρονε γράμματα, και με τὰ γράμματα μαθαίνουν εκείνα που χρειάζονται για τὴν τέχνη τους, και τὴν κάνουν όπως πρέπει. Στὴν Ἑλβετία τὰ μέρη που ὀργώνουνε εἶνε πὺ λίγα ἀπὸ εκείνα που ἔχει γιὰ ὄργωμα ἡ Θεσσαλία, ὅπως τὸ μαρτυρεῖ ὁ κ. Κ. Μητσόπουλος. (Ἀκρόπολη 19 τοῦ Φλεβάρη 1902.) Μὰ ἡ Θεσσαλία με ὅλη τὴν Ἑλλάδα μαζί δὲν εἶνε τίποτις κοντὰ 'στὴν Ἑλβετία. Πὼς γίνεται τὼρ' αὐτὸ; Νὰ πὼς γίνεται. Στὴν Ἑλβετία, ὅπως και σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, δὲν ἔχονε καθαρεύουσα, μὴτε κάνουνε δέκα και δεκαπέντε χρόνια 'στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μάθουνε γλώσσα, μὴτε βγαίνουνε κατόπι ἀπ' τὸ σχολεῖο δίχως νὰ μάθουνε μαζί με τὴ γλώσσά τους και πολλὰ πράγματα αἰσίμα.

Γιὰ τοῦτο ἡ Ἑλβετία ἔχει πληθυσμὸ 2,934, 000 ψυχές, και τὸ ἐμπόριό της πὺ γίνεται με τὸ ἔξωτερικό, εἶνενα δηλαδή πὺ βγάζει κ' ἐκείνα πὺ ἔρρνε ἀπ' ἔξω εἶνε 1, 947 εκατομμύρια φράγκα χρυσά, ὅπως τὸ μαρτυρεῖ ὁ κ. Κ. Μητσόπουλος. (Ἀκρόπολη 22 τοῦ Φλεβάρη 1902.)

Και ἡ Ἑλλάδα πὺ ἔχει πληθυσμὸ 2,434,000 ψυχές, κάνει ἐμπόριο 234 εκατομμύρια χάρτινες δραχμές, δηλαδή 158 εκατομμύρια ἀπάνου κάτω πράγκα χρυσά.

Τὸ ἐμπόριο πάλι πὺ κάνει ἡ Δανία εἶνε 1,201 εκατομμύρια χρυσά φράγκα, ὁ πληθυσμὸς της εἶνε 2,465,000 ψυχές και ὅλος ὁ τόπος της δὲν εἶνε παρὰ 39 738 χιλ, ἐνὸς ἡ Ἑλλάδα ἔχει τόπο 64,679 χιλ.

Τὸ ἐμπόριο πὺ κάνει τὸ Βέλγιο εἶνε 4,139 ἑκατομμ. φρ. χρυσά, ὁ τόπος του εἶνε 29, 456 τετραγ. χιλ κ' ἔχει πληθυσμὸ 6,815 000 ψυχές.

Ἡ Ὀλλανδία πάλι ἔχει ἐμπόριο 7,787 ἑκατομμ. φράγκα, πληθυσμὸ 5,180,00 ψυχές και τόπο 33,000 χιλ. (Ὁλ' αὐτὰ τὰ μαρτυρεῖ ὁ κ. Κ. Μητσόπουλος; καθηγητής στὸ ἐθνικό μας πανεπιστήμιον. (Ἀκρόπολη 19 τοῦ Φλεβάρη 1902.)

Ἡ Νορβηγία πάλι ἔχει ἐμπόριο 421 ἑκατομμ. πὺ εἶνε τόπος πολὺ πτωχὸς και ἂν ἦταν' ἔκει οἱ δικοὶ μας οἱ Ἕλληνας με τὴν καθαρεύουσα και τὴν ἀμαθεῖά τους μιλᾶ, δὲ ὅλ' ἀπορούσανε νάχουν μὴτε 121 χιλ. φράγκων ἐμπόριο. (Ἀκρόπολη 23 τοῦ Φλεβάρη 1902.)

Τὸ Βέλγιο εἶνε στρέμμα βγάζει 250 ἐκάδες σιτάρι και στὴν Ἑλλάδα μόνο 60 ἐκάδες δηλαδή ἑκατομμ. λιγώτερο, ὅπως τὸ μαρτυρεῖ ὁ κ. Μητσόπουλος στὴν ἴδια ἐφημερίδα.

Τώρα γιατί στὴν Εὐρώπη προσδεύουν οἱ ἄνθρωποι κ' ἐμᾶς ὅλο μᾶς δέρον' ἡρώτικα; Νὰ τί λέγει ὁ ἴδιος κ. Μητσόπουλος με δικὰ τὸν λόγια, γιὰ νὰ μὴ μᾶς πῆ κανένας πὼς τὸν παρεξηγήσαμε' ἔμεις. Ἡ πρόοδος ἐν' Ἑλλάδι δὲν ὑπῆρξεν ἀνάλογος προς τὸν φυσικὸν τῆς χώρας πλοῦτον και τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζώμεν, ὁ δὲ λαὸς ἐξικολουθεῖ διατελιῶν ἐν ἀπολίτῳ ἀμαθείᾳ τῶν στοιχειωδῶν γνώσεων διαφόρων πλουτοπαραγωγικῶν κλάδων και καλλιτεργεῖ τὴν γῆν ἀμαθεῶς, ὡς ἐδιδάχθη παρὰ τῶν ἀμαθῶν γονέων του.» (Ἀκρόπολη 27 τοῦ Φλεβάρη 1902.)

Και τί πρέπει νὰ γίνῃ πάλι γιὰ νὰ διορθωθῇ και σ' ἐμᾶς αὐτὸ τὸ κακό, μᾶς τὸ λέγει ὁ ἴδιος καθηγητής, και νὰ τί λέγει με δικὰ τὸν πάλι λόγια. «Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο πρέπει νὰ ἐργασθῇ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, διότι αὐτὸ μόνον δύναται νὰ διδάσκῃ τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ.» (Ἀκρόπολη 24 τοῦ Φλεβάρη 1902.) Κι' ἄλλου πάλι. «Μόνον τὸ scho-

λεον ἔχον ἐπίκουρον τὸν γεωργικὸν σταθμὸν, θὰ καταστήσῃ κοινὰς παρὰ τῆ λαῶ τὰς προόδους τῆς γεωπονίας και θὰ καταστρεφῇ προλήψεις ἀπρηχαιωμένας. Ἄλλως οἱ ὀλίγοι γεωπόνοι θὰ φαίνονται αὐτὸ ὡς μυστήρια, ἐροφάνται, ὄν ἡ διδασκαλία θὰ εἶνε αὐτὸ ἀνατέλληπος και ἀπίστευτος. Αὐτοὶ

οἱ γεωπόνοι ὁμολογοῦσι τί ὕπερτασται, ὅπως πείσῳσι τοὺς ἀμπελοκλήμονας νὰ ποιῶσι χρῆσιν παντρίματος διὰ γαλιανθῶς. Ἐσπερε νὰ ἐπέλθῃ ἡ τελεία καταστροφή τοῦ 1900 διὰ νὰ πείσῳσιν.» (Ἀκολουθεῖ)

ΦΡ ΝΙΤΣΣΕ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,

ΜΕΓΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΪΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 53 φύλλο)

Τὸ παιδί με τὸν καθρέφτη.

Ἰδὼ ὁ Ζαράτουςτρας ξαναγύρισε πίσω 'ς τὸ βουνό και 'ς τὴν μοναξιά του καλυψομένου του, και μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, προσμένοντας σὰν ἕνας γεωργὸς πὺ ἔχει σπείρει τὸν σπόρον του. Μὰ ἡ ψυχὴ του ἦσαν γεμάτη ἀνοπομονοσία και λαχτάρα γιὰ κλίους π' ἄγαπᾶσε, διότι εἶχε ἀκόμη πολλὰ νὰ τοὺς δῶσῃ. Αὐτὸ δηλ. εἶνε τὸ πὺ δὲσολο, νὰ κλεισῆς ἀπ' ἀγάπη τὸ χεῖρ τ' ἀνοιχτὸ και σὰν διορηθῆς νὰ φιλᾶξῃς τὴν ντροπὴν.

Ἦταν ἐδιδάχθαι ν' ἔσῳ τὸν ἐρημίτη φεγγάρι και χρόνια. Ἡ σοφία του ὅμως ἐπιέοναζε και τοῦφερε πόνους ἡ πλὴθῶσα της.

Μιὰν ἀγῆν εἶχε ξυνησῆ πρὶν ἀπὸ τὰ χαράματα, ἐσκέπτονταν πολλὴν ὄραν στὸ στρώμα του. «Γιατί νὰ τρομάξῳ ἔτσι μετ' 'ς τὸ ὄνειρόν μου, και νὰ ξυνησῳ! Δὲν μπῆκε μέσα ἕνα παιδί πὺ βαστοῦσε ἕνα καθρέφτη;

Ὁ Ζαράτουςτρα — μ' ὅππε τὸ παιδί — Κυτᾶξο μέσα στὸν καθρέφτη!

Μὰ σὰν ἐκὺτᾶξαι τὸν καθρέφτη, ἐμπήξαι μιὰ φωνή, και ἡ καρδιά του ἐσεισθῆκε ὅλη διατί δὲν εἶδῳ μέσα τὸν ἑαυτόν μου. Ἐνὸς διαβόλου μούτσουνο και περιγέλιο εἶδῳ.

Ἀλήθεια, καταλαβαίνω τώρα τοῦ ὄνειρόν μου τὸ νόημα και τὴν ἐξηγήσή του. Ἡ διδασκαλία μου τρέχει κίνδυνον, ἡ ἀρεθὴ θέλει πιτᾶρι νὰ τὴν λέν!

Οἱ ἔχθροί μου γενήθηκον δυνατοὶ και μὸς ἀγῆ-μηναν τὴν ζωγραφία τῆς διδασκαλίας μου, τόσο, πὺ οἱ ἀγαπημένοι μου πρέπει νὰ τᾶχουν γιὰ ντροπὴ τὰ δῶρα πὺ τοὺς ἔκαμα.

Πᾶνε γιὰ με οἱ φίλοι μου, λαθῆκαν. Ἦρθε ἡ ὄρα, να βγᾶ νὰ ζητᾶ τοὺς χαμένους μου!»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τινάχθηκε ὁ Ζαράτουςτρας ἐπάνου, μὸς ὄχι σὰν κανένας πὺ ἀπὸ φόβου του πιδόστικη ἡ ἀναπνοή του και γυρεύει ἀέρα, ἀλλὰ σὰν ἕνας προφήτης; και ποιητής, πὺ τὸν κρατεῖ ὁ οἶστρος. Μὲ θυμασμένον τὸν κύταζαν πρὸς τὸ μέρος του ὁ ἀέτος του και τὸ πρῆδο του, γιατί ἐκεῖ καθότανε μιὰ μέλλοντα εὐτυχία σὰν ἕνα γλυκοῦχραμα στὸ πρόσωπό του πᾶνου.

Τι μὸς συνέβη λοιπόν, Ζᾶρα μου; εἶπεν ὁ Ζαράτουςτρας. Δὲν ἔχω ἀλλάξει! Σὰν ἀνεμοστρόβιλος μούρθε αὐτὴ ἡ εὐτυχία;

Τρελλὴ εἶνε ἡ εὐτυχία μου και τρέλλε, θὰ μιλᾶ. Εἶνε μικρὴ ἀκόμη — ἴσχυετὶ λίγη ὑπομονὴ μαζί τους!

Πληγωμένος εἶμαι ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν μου' ὄλο ὄσοι πᾶσχουν νᾶνε γιατροὶ μου!

Μπορὸ νὰ ξανακαταβῶ εἰς τοὺς φίλους μου καθὼς και εἰς τοὺς ἔχθρους μου! Ὁ Ζαράτουςτρας μπο-

ρεῖ και πάλι νὰ μιλᾶ και νὰ διορίζῃ, και πτόυ: ἡ γαχημένους; του πολλὰ καλὰ νὰ κέρη.

Ἡ ἀνοπομονὴ Ἀγάπη μου τρέχει σὰν ἕνα ῥέμα, ἀπ' τοὺς γαρημους στὴν ἄδυσσα, ἀπ' τὰ ψηλὰ εἰς τὰ βάθη. Ἀπ' τὰ σιωπηλὰ βουνὰ κ' ἀπὸ τῆς τρικυμίας τοῦ πόνου, κυλάει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰ λειβάδια.

Πολλὸν καιρὸ ἐκὺτᾶξαι εἰς μακρὰ με πόνου.

Πολλὸν καιρὸ εἰς τὴν μοναξιά ἐξέμαθα νὰ πωπᾶ. Στόμα ἔγεινε ὀλοκλήρους, και βουητὸ ἐνὸς ρυακίου πὺ πέρρει ἀπὸ τοὺς βράχους. Κάτω θέλω νὰ γαρημῶσαι τοὺς λόγους μου εἰς τὰ λειβάδια.

Κ' εἶθε τὸ ῥέμα τῆς Ἀγάπης μου ἀνᾶμωσα σ' ἀπάτητους νὰ τρέξῃ ὁρόμους. Πὼς εἶμπορεῖ ἕνας ποταμὸς στὸ ὕστερον τὸν ὄρμον νὰ μὴν εἴρῃ πὺ πᾶει κατὰ τὴ θάλασσα!

Ἀληθινὰ μιὰ λιμνὴ ἔχω μέσα μου, ἐρημικὴ, πὺ ἀρει γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ὅμως τὸ ῥέμα τῆς Ἀγάπης μου μαζί τὴν παρασέρνει κάτω — εἰς τὴν θάλασσα!

Καινούργιους ὁρόμους περπατᾶ, καινούργια λόγια λέω, κουργάστικα, σὰν ὄλους τοὺς δημιουργοὺς, ἀπ' τῆς παλιῆς τῆς γλώσσας. Δὲν θέλω πᾶ τὸ πνεῦμά μου νὰ περπατᾶ με μεταχειρισμένους πατοῦσες.

Παρὰ πολὺ ἀργὰ μιλᾶ γιὰ μένα κάθε γλώσσα. — πηδᾶ μετ' ἐστὴν καρῶτα σου ἐγὼ, Γαυκίμα! Και θέλω και σὶ νὰ δῶσι μιὰ κουργαπταῖά με τὴν Κανία μου!

Και σὰν κραυγὴ, και σὰν χαρὰς ξεφωγητὸ, θέλω ἐκεῖ ἔπει νὰ διαβῶ εἰς τὰ διάπλατα πελάγη, ὡς ὅπου τὰ νησιά νὰ βρῶ τὰ τρισευχησμένα, πὺ κατοικουῖν οἱ φίλοι μου!

Και οἱ ἔχθροί μου ἀνᾶμωσά τους! Πὼς ἀγαπᾶ τώρα καθένας, πὺ μπορὸ μόνον νὰ τοῦ μιλᾶ! Κι' αὐτὸ οἱ ἔχθροί μου συντελοῦν εἰς τὴν εὐτυχίαν μου.

Ἔτσι πᾶς τὴν διδάσκει κ' ὁ Ζαράτουςτρας.

Μὴ — θέλειν — πλέον και Μὴ — ἐκτεμᾶν — πλέον και Μὴ — δημιουργεῖν — πλέον! Ἄχ, εἶθε ἡ μεγάλη τούτη κουργασ, ν' ἄνε μακρὰ ἀπὸ μένα!

Κι' ὅταν γυρεύω γνώσις αἰσθάνομαι μόνον τὴν ἐπιθυμίαν πὺ ἔχει ἡ θέλησή μου νὰ γενήσῃ και νὰ παραγάγῃ, και ἂν μέσα εἰς τὴν γνώση μου ὑπάρχει ἀθυσότης, αὐτὸ συμβαίνει γιατί μέσα της ἔχει θέληση γιὰ παραγωγή.

Μακρὰ ἀπὸ Θεοῦ κ' ἀπὸ Θεοῦ ἡ θέληση αὐτὴ μ' ἔχει σῶσει. Τι θὰ εἶχε κανεὶς νὰ δημιουργήσῃ ἐάν Θεοὶ — ὑπῆρχαν!

Μὰ ἡ ὀρεμὴ θέληση γιὰ νὰ δημιουργήσω με σπρώχνει πάντα ἀδιάκοπα ἐπάνου στοὺς ἀνθρώπους: σὰν τὸ σφυρὶ στὴν πέτρα.

Ἄχ, ἀνθρώποι, μέσα 'ς αὐτὴ τὴν πέτρα γιὰ με κοιμᾶται ἕνα ἀγαλμα. Τῶν ἰγαλιμάτων μου τ'

έγαλα. Τι κρέμα, να κοιμάται μέσα στην απέλκηστη και την σκληρή την πέτρα!

Τώρα με λύσσα το σφυρί χτυπά κατά την φυλακή του, και τα κομμάτια πέτουν' απ' την πέτρα: τί με μέλει;

'Εγώ θέλω να το τελειώσω γιατί μου ήρθε μία σκιά' το πιά ήσυχο κι' ανάλαφρο σ' έμέ μία μέρα ήρθε!

Του υπερανθρώπου ή όμορφιά σαν μία σκιά μου ήρθε! "Αχ, άδερφοί μου! Τι με μέλει για τους θεούς!

Τάδε λέγει Ζαρατούστρας.

Στά εύτυχιώμενα νησιά.

Τά σūκα πέφτουν απ' τ' όδέντρο, είνε καλά και ώριμα, και την στιγμή που πέφτουν ξεσχίζονται ή κόκκινή τους φλούδα. Βίμαι άγριοόδορι για ώριμα σūκα.

"Έτσι, σαν σūκα πέφτουνε, φίλοι μου, π' όσας τά λόγια μου, ρουφάτε τόν χυμό τους και την γλυκειά την σάρκα τους! Φθινόπωρο είνε γύρω μας ό όύρανος κι' άπομεσήμερο.

Κυτάξτε τί πλημονή είνε γύρω μας! Είνε όμορφα νάνε κανείς στην άρθρονα κι' απ' εκεί να ρίχνη ξύω τ' ό βλέμμα του σ' ένα μακρινά πελάγη.

"Ένα καιρό έλεγαν Θεός, σαν κύταζαν σ' μακρινά πελάγη, με τόρα εγώ όσας έμαθα να λέτε: "Υπεράνθρωπος.

Όσος είνε μία εικασία, με θέλω ή εικόσια σας να μη πηγαίνη πιά μακρινά απ' την δημιουργική σας θέληση.

Μπορείτε σεις να πλάσετε ένα θεόν; Λοιπόν μη μου μιλάτε για όλους τους θεούς. Πολύ καλά όμως μπορείτε, να πλάσετε ένα υπεράνθρωπον.

Οι ίδιοι σεις έσως όγι, άδελφοί μου! Μπορείτε όμως να μεταπλάσετε τόν ένυτόν σας σ' ό γονιούς και προγεννητόρους του υπερανθρώπου; Και αυτά είνε ή καλύτερη σας δημιουργία.

Μιά εικόσια είνε ό Θεός; με θέλω ή εικόσια σας μέσα στο νού δ' όύρα να νάνε περιωρισμένη.

Μπορείτε σεις να σκεφθήτε ένα Θεόν;—Μά αυτό να σημαίνη για την θέληση στην αλήθεια, δία να μεταμορφωθούν σ' ότι ό άνθρωπος μπορεί να σκεφθή να αλοθίνονται, να βλέπη! Αλλάς τίς ίδιες σας αίστησες πρέπει επί τέλους να σκεφθήτε!

Κ' εκείνο που ώνομάσατε κόσμος, έπρεπε πρώτα απ' όσας να δημιουργηθή: τ' ό Διγικήν σας, ή Βιόνα σας, ή Θέλησή σας, ή Αγάπη σας, αυτά να είνε ό κόσμος σας! Και με την αλήθεια, για τή εύτυχία σας, σεις πού ζητάτε γνώση!

Και πώς θα ύποφέρνατε την Ζωήν χωρίς αυτή την έλπίδα, σεις πού ζητάτε γνώση; Μήτε στο άκατανόητο πρέπει να καρφώνεσθε, μήτε στής άνοησίας.

Με θέλω όλη μου να σας άνοιξω την καρδιά, φίλοι μου, έάν ύπάρχανε θεοί, πώς θα να τ' ύπέφερα κι' εγώ να μην είμ' ένας! Λοιπόν δέν ύπάρχουν θεοί.

Καλά έσυρα εγώ τ' ό συμπεράσμα: με τόρα αυτό σέρνει έμένα.

Μετ' εικόσια είν' ό Θεός, με ποίος μπορεί να πη όλα τ' άβάσκη αϊτής της εικόσιας, χωρίς να βρη τόν θάνατον; Πρέπει κανείς να πάρη την ήλιση από τόν δημιουργό κι' απ' τόν άετό τ' ό πέταγμα του σ' άπειρο;

Μετ' αϊψή είνε ό Θεός, που κάθε ίσιο τ' ό λιγά κι' κάθε όρθό τ' ό γέρνει. Ηώς; 'Ο χρόνος δάχε περάσει και κάθε φθαρτό μόνον είνε φέμα;

Αυτά να σκέπτεται κανείς είνε μία παραζάλη και μία σκουτόρα σ' ό κόκαλα ανθρώπου, και σ' ό

στομάχι ζερατό: αλήθινά, σκοτοδίνην ονομάζω, τέτοιε εικασίες.

Κακό και' άπάνθρωπο ονομάζω την διδασκαλίαν για "Ένα "Ον μόνιμο, άκίνητο, άκρετό και άφθαρτο.

Κάθε άφθαρτό—είν μόνον ένα σύμβολο! Και οι ποιηται φεύδονται πάρα πολύ.

Μά τ' ά καλύτερα σύμβολα πρέπει να μας λέν για τόν χρόνον και για τ' άποθησόμενον: πρέπει νάνε ένας θνιμος και μία δικαιολογία του κάθε φθαρτού!

Δημιουργεί—είνε ή μεγάλη από τ' ό πάθος λύτρωση και ξελάφρωση της Ζωής. Μά για να γείνη ό δημιουργός, χρειάζονται Μεταμόρφωσεις πολλές και βάσανα και πόνοι.

Ναι, πρέπει πολλή να βροσκαται με στην Ζωήν σας νεκρα πικρή, ό έσεις δημιουργοί. Λοιπόν να είσθε οι ύπερασπισται και οι δικαιολογηται του κάθε φθαρτού.

'Ο ίδιος ό δημιουργός για νάνε τ' ό παιδί, που πρόκειται να γεννηθή καινούργιον, πρέπει να θέλη πρώτα αυτός να είνε ή λεχούσα κι' ό όνος της λεχούσας.

"Αλήθινά ανάμεσα σ' ένατό ψυγεί, και σ' ένατό γεννόμενον: και κούσιες, επήγαινα τόν δρόμο μου, κάποιους άποκαιρέτσια και ξέρω της ύστερης στιγμής του άποκαιρέτισμου που την καρδιά ραγίζουν.

Μά έτσι τ' ό θέλει ή μοιρά μου, ή δημιουργική Θέληση μου. "Η, να σάς τ' ό καλύτερα: Τέτοιό ίσια ίσια Μοίρα—γυρεύει ή Θέλησί μου. Μά πάντα τ' ό θέλειν μου μού έργεσαι έλευθεριότης μου σαν άγγελος χαράς.

'Ελευθερώνετε τ' ό θέλειν: αυτό ή αλήθινή διδασκαλία για την Θέληση και την Έλευθερία. Κι' έάν θελήσω να καθυλιέψω τ' άγριότερό μου άτι, με βοηθήει πάντα τ' ό κοντάρι μου καλύτερα για να καθυλικήσω: που πάντα είνε σ' ό πόδι μου πρόθυμοι ύπέρτης.

Τ' ό κοντάρι, που ρίχνω κατά πάνω στους έχθρούς μου! Ηόσο εύχαριστώ γι' αυτό τους έχθρούς μου, που μπορώ επί τέλους να τους τ' ό ρίχνω!

Ηόρα πολύ άνυπόμονο ήταν τ' ό συννεφέ μου: Ανάμεσα στής άστραπής τ' ό γέλοια θέλω άνατριχιάσματα να ρίξω από χαλάσι μέσα σ' ό βάθος.

Φοβιρά θα ύψωθή τ' ό στήθος μου τότε: φοβερά θα φωνήζη την τριχομία του κατά τ' ό βουνά. "Έτσι θα ξελαφρώσω.

"Αλήθινά σαν τριχομία έργεται ή εύτυχία μου και ή έλευθερία μου. Μά οι έχθροι μου πρέπει να πιστέψουν πώς τ' ό κακό λυσομανά πάν' απ' τή κεφαλή τους.

Ναι, θα τρομάξτε και σεις, φίλοι, από την άγρια μου σοφία κι' έσως μπροστά της φύγετε και σεις μαζί με τους έχθρούς μου.

"Αχ, κρέμα να μην ζέρω με της φλογέρας των βοσκών να σας γυρίσω πίσω! "Αχ, να μάθαινε πιά τρυφερά να μούγγριζε ή Σοφία μου, τ' ό θηλυκό λιοντάρι! Είνε πολλά όσα μάθαμε ό ένας απ' τόν άλλον!

Πάνω σ' έρημικά βουνά γκαστρώθηκε ή άγρια μου Σοφία, πάνω σ' ό σκληρολίθαρα γέννησε τ' ό μικρό της, τ' ό πιά μικρό.

Και τόρα τρέχει σαν τρελλή και σαν δαιμονιμένη μετ' όσην κατάξερη έρημο κι' άναζητάει τρυφερά για ναύρη χορταράκια—ή γρηά, ή άγρια μου Σοφία!

Πάνω σ' ό τρυφερά χορτάρια της καρδιάς σας, φίλοι μου, επάνω στην Αγάπη σας ποδάσσε τ' ό πιά άγαπημένον της καρδιάς να τ' ό σπρώση.

Τάδε λέγει Ζαρατούστρας.

(άκολουθεί)

'Από τόν Γενάρη κ' έδώ δέν πέρασε σχεδόν μήνας που να μην έκδοθή κ' ένα καινούργιο βιβλίο με στίχους, λίγο έλειψε να πώ, που να μη ξερωτρώση κ' ένας καινούργιος ποιητής, αν δέν λησμονούσα τ' ό τελευταία ποιητικά βιβλία που αρχίζουν από τ' ό "Ελληνολατινικών Silentii Dissolutio του κ. Σίληη και τελειώνουν στους «Λυρισμούς» του κ. Βενετα, τ' ό ύποχομένον να "πή στην Πατρίδα, όσα αδην της είπε ό Βαλαωρίτης».

Τ' ά καινούργια βιβλία έβγαλαν και καινούργιους κριτικούς, έε των όποιων οι περισσότεροι δ' ά ζήσαν, όσι και τ' ά βιβλία που τους έγραφήμεσαν για τ' ό κριτικό τους ντυπουτάρισμα. Αυθ όμως απ' αυτούς δ' ά κατορούσαν να παλαίσουν παληκρότσια με τόν χρόνο: 'Ο κ. Καμπάνης, που μετ' έλεπε τόσα φαιδρά και τόσα άδανάκτα πράγματα, γράφοντας τόν πρόλογον του Scipentii Dissolutio και ό κ. Ζητούντινης, ό λιγύς των «Αστεριών» τραγουδιστής που μετ' έφερε τώρα τελευταία από τ' ό Παρίσι, δυθ αξιολογότατα κριτικά έφρόσια, την πολιτική, φίλα τ' ό κ. Γιάν Μωραές και μιά άγγελική έπιστολική για κάθε καινούργιο βιβλίο που έκδίδεται.

"Από τ' ό σφυρί σ' άμόνον έπιγράφει την σειρά τ' ό κριτικών τ' ό δεκαπενθημέρον ή άπατημένος μας κριτικός, άλλ' ή όνομασία αυτή είναι και άσθητά και ψεύτικη. Κέλλιο να την έπέγραφε "Από τή ροδόξιαρη τ' ό μέλι, αφού τόσο μελέτες και τόσο ζαχαρώνει είναι οι κρισεις του.

Κάποιος ώνόματε "ποιητική ύπερπαραγωγή" τή ρεφεινή ποιητική έσοδεία. Κι' ό χαρακτηρισμός άδικος δέν φαίνεται. Τ' ό χει ή χρονιά, φαίνεται, να πάνε όλα τ' ό προϊόντα μας καλή. Και τ' ό στέγρια και ή σταφύλια και τ' ό σūκα μούλια. Γιατί λο.πόν να ύστερούν και τ' ά ποιήματα; Μήπως κι' αυτά δέν άποσταύον ένα είδος έγνωρίου προϊόντος, τ' ό όποιον είμασθε καταδικασμένοι να τ' ό ξεδούσωμεν έλο έδώ, αφού άκόμη δέν άρξασμα να τ' ό στέλωμε και σεις άγορές της Κούσωσης;

Στήν ύπερπαραγωγή δέν λογαριάζονται κι' όσα καινούργια ποιήματα δέν έβήξαν άκόμη σ' ό βιβλίο; Αηλ. τ' ό τελευταία ποιήματα τ' ό κ. Πολέμη τ' ά Αντιπαλαματικά, αφού γράφονται: μ' ένα τίποτο τόσος, ός να δειχούν πως έχουν σκοπό να κουραλίσουν την ποιητή τ' ό κ. Πολέμη—τ' ό ποιήματα τ' ό κ. Ζωιστούλου, ό όποιος μ' άπλοχρηά Κροίσου προσφέρει σ' ό "Ελληνικό δημοτικό ταχτικώτατα δυθ ποιήματα την ήμέρα, ένα τ' ό προί κ' ένα τ' ό άπόγευμα κι' ό όποιος διεγείρη πως έχει τ' ό κουράγιο να προσέχη και τρίτο, μεταηερατικό, και τέταρτο μεταμεσονύχτιο, αν έκδοθούν με τόν καιρό μεταμεσαικίς κι' μεταμεσονύχτιες έφημερίδες—τ' ό κ. Μιχαήλδη τ' ό ύπερποιήματα—τ' ό κ. Παπαπύρου και νεντακρίλιου μουσικότατα "Δυσσοι—και τ' ό τ' ό άλλων ποιητών, που ξεφωτρώδουν κάθε μέρα σαν κανιτζήρια.

Ύποχρησμένος καιρός πού ή Μούσα έννοχοργίσει στανφανωμένη με ρακινόφυλλα σ' όν ήλιόσο.

Τ' ό κακό που έπασα! "Έπιστα να γράφω για τ' ό καινούργιο βιβλίο τ' ό κ. Μαλακίση και λίγο έλειψε να κλείσω τ' ό ζυρό μου και να τ' ό ύπογράψω, χωρίς να γράφω ούτε λέτι γι' αυτό.

Και όν έόκανα ζαχρηκα. Μόνον έτσι θα έκέρδιζε τ' ό άραίο βιβλίο, τ' ό γεμάτο έμπνευσι και μουσική, που τ' ό διδάσκα και τ' ό ξαναδιάβασα και δέν τ' ό τ' ό άλλα μέτρη σ' ό βιβλιοθήκη, άλλα τ' ό τ' ό τ' ό μου γραφές άκου για να τ' ό διαδίζω κάθε στιγμή που νοιώδω την άνάγκη να διαδίζω κ' ένα δυθ στίχους της προαοχής για να μην ζεχνάω. πώς ύπάρχει ποιητή άήθινήν κο' σ' όν τόπο μας.

Μένο έτσι θα έκέρδιζε τ' ό άραίο βιβλίο. Νά μην τ' ό ναφέρω καθόλου, γράφοντας για τή φετεινή ποιητική παραγωγή, αφού καμιά σχέση μ' αυτήν δέν έχει. Όσι: ό κ. Καμπάνης δ' ά τ' ό κριτή, ούτε ό κ. Ζητούντινης δ' ά ένδοσιασθή μ' αυτό. "Αν σ' ό μ' ό έναντός, ό έ/ω κ' ό δικαίωμα να τους καταγγίλω και τους δυθ κριτικούς μας ός ψεύτες: Τ' όν πρώτον, γιατί δ' ά μιλήση για βιβλίο που καθόλου δέν ήρωταξεί. Τ' όν δεύτερο, γιατί δέν τ' ό έπιτρέπεται να ένδοσιασθή με στίχους τ' ό κ. Μαλακίση, αφού ένδοσιασθήκε τόσο με τ' ό δραματική τέχνη τ' ό κ.

Τσικοπούλου και με του x. Σίπη τα ξιματρα βρεφολογηματα.

Δια ταυτα και δι' οσα εν καρφ κτλ. ο «Ορις» του x. Μαλακότη απαλλάσσεται της κρίσεως και χαραχτηρίζονται ως βιβλίο που έβγη για να διαβάσθῃ, να συγκινήσει και να μη λησμονηθῃ, όπως δεν λησμονήθηκε και το πρώτο βιβλίο του ποιητή, τα «Συντριμματα».

«Όσο για επιθετο κομηκευκ, δεν έκρηξε κανένα από τις άλλες ποιητικές συλλογές, για να τῃ φορέσουν x' ο φρωχες «Ορις» και να σκεπάζουν τῃ γδύναμη τους.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΉΡΩΑ ΚΑΙ ΗΜΒΡΑΙ

ΤΟ ΞΕΝΟΥΡΙΣΜΑ

«Ό Έλληνες που διαβάσετε κάθε μέρα έφημερίδες, έχορτάτε από αίμα τις μέρες αυτές κ' έννοιώσατε μέσα σας νη εαρηγώνεται το χτίνος και ψούκωσαν τα ρουθούνια σας σαν τῃς θάινας ή σαν τῃς τίγρης από τη μυρουδιά που σκορπάει το αίμα όταν χύνεται ζεστό! Έχορτάτε σαν Κανίβαλοι γύρω στα νεκρά σώματα ή αφησάτε απάσιλο και φθοερό κρά-κρά σαν τα κοράκια άπάνου από τα ψούφια ;

Νομίζω πως μπορώ να σας κάνω τις ερωτήσεις αυτές. Γιαρω πως είνε πολύ φυσικό πρῶμα να δες παραμετάω με θερμι και με κοράκια, γιατί άλλως δε μπορεί να ξηγηθούν όσα γραφθηκαν τις μέρες αυτές στις εφημερίδες. Αν οι διάφοροι κύριοι, που ζουέουσιν τόσο χωρτί και μελάνι για να βιάζοντι τις εφημερίδες τους και να τις εαποκόλινουν κάθε πρωί σ' άλλο το 'Ελληνικό για να φωτίσουν τη κοινή γνώμη, δεν δας επαμιναν για αιτιολόγια θεματά και όθρια ασρκοφάγα, δε ύάγραζαν τόσα και τόσα για μερικά άξιοθρήνητα πλάσματα, που ο νόμος τιμωρώντας τα τους πήρε τῃ ζωή. Αν είχαν άλλην ιδέα για τους Έλληνες, που διαβάζοντι και δε διαβάζοντι, πε θα γιόμιζαν τις εφημερίδες τους με κανιβαλικές περιγραφές και με εικόνας που συνταράζουν τα νεύρα και κάνουν τον άνθρωπο να σκεπτεται άν δεν είνε περσότερο χτίνος παρά άνθρωπος.

Ήθελα ναξεραι τῃ ζήτησης μέσα στην ψυχή κανθενός, όταν διαβάε τα τηλεγραφήματα εκείνα για το κόημο των κεφαλών, για το τρέξιμο τῃ ζεστού αίματος, για τῃν άγωνία των δυστυχισμένων πλάσμάτων, που άντεκρίζον το θάνατο, τῃ ανατίραγμα έγινε στα νεύρα και τῃ σφίξιμο τῃς καρδιάς για να τα πάρω όλα αυτά, να τα πετάξω στα μούτρα τῃς δημιογραφάρας και να τῃς πῶ :

— Αυτό είνε το κατόρθωμά σου ! Κοιτάξέ το κι ά μοι είνε μῃν κρύψεις το πρόσωπό σου από νετροπή ! Τῃ χρωστουεις τῶν κ' κοημάτικ να περάει μέρες

τῃρου και θρῃκας, και να νοιώσει τα νεύρα του να ξεκουρδίζονται με θανατηφόρα άγώνια, και να βλέπει μπροστά του εικόνας, που διώχοντι τῃν ἰδουχία και τῃ γαλήνη τῃς ψυχῃς ; Τῃ χρωστουεις να του πετάξουν κατάμουτρα όλο το ξερασμα τῃς ανηθικότητας και τῃς άγροσύνης ; Γιατί οι περιγραφές αυτές δεν ξεφευγαν καθόλου από τῃν ανηθικότητα. Όταν για θροφή στο πνεμα του απλοτικού ανθρώπου, δίνοντι τέτοιες άγριες ἰστορίες και τέτοιες εικόνας, που όργιάζει μέσα τους ή θρῃκῃ και βασιλεύει ή άνοησία και ή περιθροφή στον άνοητισμό, ή ανηθικότητα είνε εκείνη, που στέκει περιήφανη για το τέτοιο έργο.

Κανεις δε φαντάστηκε τον άνθρωπο τόδου άγριο, που να βροίκε χαρά στις λεπτομέρειες ενός θάνατου τρομαχτικού και στον άξιοθρήνητο τελειωμό ενός δυστυχισμένου κατάδικου. Κι' άν δεν είχαν τῃν ιδέα ότι όσα γραφθηκαν θα εαρηγοούσαν τον κόσμο, δεν ξέρω για ποιάν άλλην άφορμή τάγραζαν όλ' αυτά. Είνε τόσο ξευενυρισμένος ο σημερινός άνθρωπος, τόσο άρροστίμπος, που δεν έχει ανάγκη κι' από πολύ για να πέσει από τῃν άπιστοδύπωση ευχάριστη θωματική και ψυχική του κατάσταση σε μῃν άπειρη άπογοητευση και σε βαθύτερη ψυχική ζροφτία.

Έπῆραν όδρομο στις εφημερίδες τα άγρια κι' άρροστίμπος αναγνώσματα, άρκετο καιρω τώρα δίνοντι κάθε πρωί στο λαό να διαβάσει—για δυναμωτικό φαίνεται—ἰστορίες θρῃκας, αίματος, άνόθια κακουργήματα έπειρα να βάνουν άπάνου σ' αυτά και το μεγαλύτερο σημάδι τῃς άνοησίας και τῃς ανηθικότητας. Και βροίκαν το κόημο των κεφαλών, τέδοερον δυστυχισμένων κακοήργων !

Έμελέτησαν οι κύριοι αυτοί ποιά θα είνε το αποτέλεσμα άν εακολοθούηη ή ἰδία ἰστορία ; Τῃ περιμένοντι πως θα βγει από τέλος ; Αν κοιταζαν γύρω τους με λίγο καθαρότερο μάτι και με περσότερο πόνο για το λαό, δάδεται ποιά κατάσταδια εδημοιούρησαν και ύακρυθαν βέβαια από νετροπή το πρόσωπο για τα μεγάλα βλάδια, που κάνουν στο κατακαθέρομο έθνος. Γιατί όλα αυτά σ' ενα τέλος φτάνουν : να κάνουν ανηθικούς ξευενυρισμένους, ψυχρες άρροστίμπος, μυαλά θλωμένα, πλάσματα άκριτα κι' αναποησάσιμα. Όσο καιρο γεννούν δεκα γραμμές άμυλολάγνας και ρυμπίες άροφτία, δεν το γεννούν χτίνος άλλες αιτίες πού αδύνατι.

Κι' άν δε το νοιώθουν αυτοί, άς τους το δείξουν οι Έλληνες που διαβάζοντι άς τους φανόξουν :

—Φτάνει πιά μήε κανάτε να μῃν έρρονη τῃ θέλωμα και να τρέμωμε όταν πιάνουμε εφημερίδα στα χέρια. Είματα άνηστωαι κ' έμειε. Κ' είνε ατε μέρος ενός λαού, που χρωιάετῃ καλύτερη πνεματική θροφή. Τα νεύρα μας θέλουν δυναμωτικά κι' όχι πρῆματα που τα ξεκουρδίζουν !

ΑΓΙΩΝΙΣΤΕ ΑΚΡΙΤΑΙ

ματς, βλέπει χρέσος μῃν ταπεινώσει και μῃν σπονότητα να εαπολίνουται άπάνου του. Μά ή ταπεινώσει αὐτῃ και ή σπονότητα φεύγουν άμέσως μόλις ο 'Αντρέας. Αντρέιτς άντικρύσει τῃ πολυέρομα σαλία και τα μαντύλια και τῃ ζσεσάπαστα κεφάλια δσαν ἴσαν μες στην ἑκκλησία. Αγνώριστος γίνετῃ τότε. Τεντώνετῃ βλοε, σηκώνει το κεφάλι του και τα μάτια του δείχνουν όλη τῃν καταφρόνια, που πρέπει να νοιώθει ένας τῃς τάξης του μπροστά του ; γυδαλός χωρικός ;

Για χατῃρη τῃς μέρας—είνε Κυριακή— ε 'Αντρέις Αντρέιτς φοράει να γιορτινά του. Ένα άκριθοληρωμένο παλτό με κίτρινα κοκαλένια κομποτί, γαλλίνο πανταλόνι και θεοράτες γαλόσιες, από κείνες που φορούν μονάχα οι πιο πρακτικοί και οι πιο καλοζωισμένοι άνθρωποι, εκείνοι, που έχουν άόθρη πολύ δυναμωμένο το θροσκευτικό τους αίσθημα.

Τῃ μεγάλα τριπέλικα μάτια του κοιτάζουν κατά το εικονοστάσιο και το 'Αντρέας. Αντρέιτς ; βλέπει τῃ γνώμη πιά πρόσωπα τῃν Άγιων, τῃν εκκλησίαρη να σθύσει τα κεραιά, τα αμυρισμένα τραπέζακια, τῃ λουμένο και ξεθαμένο χαλί, τῃν ψέλητη λοπούχωρ, που τρελάτος βγαίνει μ' ένα πρόφορο στο χέρι. Όλα αυτά τα βγει ἰδίε χίλιες φορές και κά

ΚΑΛΗ ΨΥΧΗ

(Του Burns)

Γιάνη μου, άγάπη μου Γιανάνκι, όταν πρωτομήραμε θυμήσου. Σογνώρ 'χες μάδρα σαν κοράκι στη διαδομένη κεφαλή σου. Τώρα σου γιάλιε ή κοιτῃστῃ, με άλιες τριχες πλουμισμένη μα του τσεσ ή εφη σου μένει, Γιάννη ψυχίτσα.

Γιάνη μου, άγάπη μου Γιανάνκι, μαζί άνεδοκάμε τῃν πλάτη. Γιανούλη μου χρυσό παιδάκι και φάγαμε ψωμί κι' αλάτι. Μα ή όρα, Γιάννη, πῃ σημαίνει, και κόστα κόστα άς κατεδοίμη. Στη ρίζα, φῶς μου, άγκαλιασμένοι να κοιμηοίμη.

ΑΔΕΣ ΠΑΛΛΗΣ

ΑΕΡΟΠΛΟΟΙ

::

Είμαι από τους μῃ απλοισθέντες διὰ τῃ Ρωμείο. Όσοι δεν ήξερω καλά τῃ χλίη μας. Άλλά ο φίλος μου ο Γιάννης έργετῃ καθημερινός και μου τα άραξίζει, ή' οδ' εγώ δεν έχω τῃν προσηγορταν πείσαν και ύνταξηνη. Έπεξώον εν πρῆγμα.

Ότι δεν χωρίζουμε καλλ τα γενι, και τα εἶδη. Άηλαξή, ότι τῃ γενική τῃς ἄνθρωπίνης εὐσεμια κακα τα όποι άπέρων παντού, τα κωλλώμεν εἰδικως εἰς τῃς Ρωμους. Σάν τῃς ἡμίτιες που οι Άλλοι, κοίτες είνου παγκοσμίου γρήσεως, νομίζεις ότι σῃ μῃς εἰήτησαν να κολλήσουν τῃ σημάδι των και τῃς εἶπαν κέρματα ἑλληνικα.

Άλλά πως να αποδείξω τῃ διατι δεν ἀποπίλωμαι ; Δεν μπορώ να στηρηθῶ εἰς κῃνεν φωνῃν σημείων. Άρα εἰσάλω τις λεπτομέρειας, χαντακούομαι. Τότε εν τινόλω παύρω το ζήτημα. Πῃε ; καλά !

Άλλά και οστω ; πρέπει να συαρίνω ἄς σύνολον το Ρωμείο με Άλλα κράτη, δε πῃλεν εἰσέρουμαι εἰς λεπτομέρειας. Άλλοιμουον !

Τότε άν δεν μπορώ να αποδείξω τῃν ἰδῃν μου, διαισθάνομαι οστω ; ότι δεν πρέπει να απλοίζομαι. Πῃε ; καλά ! Άλλά πῃν εἶδη μου ορμυτῃ ή ἄνηγητῃ.

—Δεν αἰσθόηκα, μήπως από ἰσοτιμωρταεις εἶσαι αἰσθόητος, και ἐνῷ διακρίνεται, παρακινώομαι, χροιν ἀπικῃται και νομίζεις ότι τῃ πράγματα έχουν ἴσαι, ἐνῷ μόνον ἴσαι εἶσαι. Άλλοιμουον, ἴσαι εἶσαι κῃτερος αἰσθόητος !

Άλλά και αὐτῃ πῃλεν δεν εἶσαι παθολογική κακῃτατα. Έμῃ σῃσι, με τῃν εὐέλπεια πρόβου του κόσμου.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

«Η λειτουργία μόλις εἶχε τελειώσει στην ἑκκλησία τῃς Παναγίας τῃς Ὀδογητρως, τῃ μοναδικῃ ἑκκλησία του χωριού Βέργι.—Ζαπροϊδη. Ο κόσμος κάνει τῃν τελευταίο σταυρό του και τραβάει κατά τῃ θῆρα.

Άζίνητος, σαν καρφομένος στη θῆτη του, μένει μονάχα ο μπακαλῃς Αντρέας. Αντρέιτς. Ένας από τους προδουκτας του χωριού. Λουμισμένος σε μῃν γωνιά, κοντά στο χορῃ, φαίνεται σαν κῃτι να περιμένη. Τῃ φρεσκοζουρισμένο και παχουλό του πρόσωπο, αἰλακωμένο από τα σπυριά, που εἶχε κάποτε, δείχνει δύο διαφορετικές καθολοκληρία. Έκφραστες, σύμφωνα με το μέρος, που κοιτάει. άν είνε εἰκονί-

ζῆσει σαν τῃ πάντε δάχτυλα του χεριού του. Το μόνο που του κάνει εντύπωση γικῃτῃ δεν το εἶδε ποτέ ; του, εἶνε ο πάτερ Γρηγόριος, που θυμωμένος άνεδοκατέβαξε τῃ πρόδια και έγενερε πέ κοπιου.

— Ποιανῷ τάχατες να γνέφεις ; κάποτετῃ ε μπακαλῃς. Μαρε σῃμωσε και το δάχτυλο και χτῃπτες το πόδι... Τῃ να τρέξει, ἄναγία Παρθένα ; Ποιανῷ τάχατες να γνέφεις ;

Ο 'Αντρέας. Αντρέιτς κοιτάζει γύρω του και δε βλέπει κανένα. Μονάχα στη θῆρα φαίνονται μερικοί, που εαρηγαν να εγχαυν, μά κι' αυτοί έχουν γυρισμένη τῃν πλάτη κατῃ τῃν παπῃ.

— Έλα το λοιπόν, άφρω σε φρονάζουν ! Τῃ ατέλειε σαν κόσουσο ; — άκούει τῃ θυμωμένη φωνή του πάτερ Γρηγόριου. Έστῃνα το λέω.

Ο μπακαλῃς κοιτάει τῃ κατακόκκινο ἔπ' το θυμῃ πρόσωπο του πάτερ Γρηγόριου και τότε ; μόλις νοιώθει πως και το άνεδοκατέβαξα τον σροδίων και το σῃκωμα του δάχτυλου γίνουσαν γῃ αυτόν. Ανατριχιάζει, άφῃνει τῃ γωνιά του και σῃμῃνει τῃν παπῃ.

— Έου, Άντρέα Άντρέιτς, εἰήτησες να κανεις μνημόσυνο ; ροτάει ο παπάς, κοιτάζοντας θυμωμένος το ἰδρωμένο και παχουλό πρόσωπο του μπακαλῃ.

Εμπνέομαι έκλειν. Αι έπιστήμαι, αι θοινώνιαί τείνου
πρός τή καλύτερον όλοέν. Ήρα και...

Πάει καλά! Αλλά αυτό δέν έχει σχέση με τους
Ρωμαίους! ή γενική πρόοδος δέν άντανακλή πάντοτε...

Και όπως έλεγε πάρα πάνω...

Τότε πλέον έτεράγγην ός άρρόλοος πίπτου εις σιγή-
ρον βράζον:

"Η και σεις δέν θά κολλήτε τή γενικά κακά τής άν-
θρωπότητας εις τήν πέλοο των Ρωμαίων, ή κ' έγώ δέν θά
παύσω νά φορτώνω εις τήν ράχην των τās έλλίδας εκ τής
πρόοδου του κόσμου! "

Έν Νέξ-Πόλε. Με χειρετώ.
CONSTANS

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Κορτίσμα μου, μήν πάτε
ποτέ όας 'ς τήν καθέβητε,
'κει μέθω πάντα πέφτει
τ' άγγιστρι του διαβόλου

Κορτίσμα μήν κυτάνε,
τά λούθα, τά στολίδια
αυτά 'ναι τή παιχνίδια
θαμόνοι, όλου κ' όλου!

Κι' άν τήχη παλλικάρη
κανένα όχη κοιτάξη,
λογάκι μη πετάξη,
άλλοι όας! άπ' τή χείλι...

Αυτά κάθε γρηούλα...
φωνάζει πού και πού,
μά 'γώ... τήν άλεπού
μορφή με τή σταφύλια!

JUDAS ERRANT

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ:

- Τ' ήποκαλυπτήρια των λογών μας
(Συνέχεια και τέλος).
- «Έθνοσυνέλευση ή τίςτα' άλλο;» ύμνηση του κ.
I. P. Σταμποσιούλου.
- Ποίημα του Henri de Regnier (Μετάφρασι του
κ. Στάβρου Σωλάκου).
- Τραγούδια του Μαλακάση

— Ναί.
— Τότε θά πη πώς σύ τάγραφε αυτό; "Η;
Και ό πάτερ Γρηγόριος θυμωμένος του φέρνει
κουτά στα μάτια ένα χαρτάκι. Και στο χαρτάκι
αυτό, πού μαζί με τό πρόσφορο είχε φέρει ό
'Αντρέας 'Αντρέιτς, ήτο γραμμένο με μεγάλα, μεγέλα
γράμματα.

«Υπέρ αναπαύσεω: τής ψυχής τής δούλης του
Θεού άσώτου Μαρίας».

— Ναί., έγώ τάγραφα... ήπολογείται ό μπακάλης
—Και πώς τόλμησες νά τό γράψης αυτός ψιθυ-
ρίζει σιγανά ό παπάς και μεσ' τό ψιθύρισμά του
άκούεται όλος ή θυμής και όλος ό τρόμος πού έν-
νοιουσε ή ψυχή του.

Ό μπακάλης τόν κυτάζει σάν βλάκας δέν κα-
ταλαβαίνει τίποτε και άρχίζει νά φοβάται: ποτέ δέν
θυμάται νά μίλησε έτσι ό πάτερ—Γρηγόριος με τους
προβύγοντας του 'Εβραϊνί—'Απροούδη! Κυτάζει ό
ένας τόν άλλον και σιωπούνον.

Τόση μεγάλη εινε ή στενοχώρια του μπακάλη
πού τό παγούλο του πρόσωπο, άρχίζει νά ξεπλόνη-
ται άπ' όλα τά μέρη, σάν τό πρόζωμι πού τό χύνει
χάμου.

—Πώς τόλμησες; Ξαναρωτάει ό παπάς.

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κίωσκια των πλα-
τειών Συντάγματος, Όμονοίας, Υ-
πουργείου Οίκονομικών, Σταθμού Τρο-
χιοδρόμου (Οθηθαλιατρειών), Σταθ-
μού Υπογειών σιδηροδρόμου (Όμό-
νοια).
Στόν Πετράϊ Ηρακτ. 'Εφ. Η. Τσαγγαρη
Ο ΝΟΥΜΑΣ' δέχεται από τίς επαρ-
χές και τριμήνους συνδρομητές, με δυο
δραχμές προπληρωτέες τήν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΠΕΤΡΙΑ

κι' αυτή του Δελιγνικου κόμματος. Νά
νομίζουν όλοι οι όπαδός του και νά κάνουν
πώς τό πιστεύουν μάλιστα, πώς οι άν-
τιθετοί τους διωπιθίζουν τό δημοσίο ή τόν
Δημοτικό πλοίο και πώς πρέπει νάρθουν
αυτοί στα πράγματα για νά πείσση ή δι-
σπάθιση.

Με τέτοιο πρόγραμμα έκλογικό έξεπα-
θωσε και ό Δελιγνικώτατος ήποψήφιος
δήμαρχος μας κ. Κώστας ό 'Αγγελόπουλος.
Με πρόγραμμα αντίδιασπαθιστικό. Νά σώση
τόν Δημοτικό πλοίο τόν άγρίως διάσπαθι-
ζόμενον. Νά μάς άπαλλάξη από τους δια-
σπαθιστάς. Νά τους διωπιθισθ όλους πέρι
πέρι. 'Ωραίο τό πρόγραμμα, ρουκετοειδές,
και παχύτατα τά λόγια, σάν γουρουνόπου-
λα. Αλλά στο βάθος, τίποτε. 'Η μάλλον μιά
τερροστία μπουρμπουλήθρη, ή όποία δέν λεί-
πει από κανένα προεκλογικό πρόγραμμα είτε
ήποψήφιου Δημάρχου, είτε ήποψήφιου βου-
λευτού, όταν μάλιστα ή ήποψήφιος αυτός
τύχη νά εινε και Δελιγνικός.

Και ή χημική ανάλυσις τίς μπουρμπου.

—'Υπ... τί ποζμα; ρωτάει και ό 'Ανδρέας 'Αν-
δρέιτς μήν καταλαβαίνοντας.

—Και δέν τό νοιώθει ψιθυρίζει ό πάτερ Γρη-
γόριος και σάν αστισμένος κάνει ένα βήμα πίσω
και χτυπάει τά χείρα του.

Τι έχει; άπάνω στόυς ώμους σου τότε; Κε-
φάλι ή τίποτε άλλο; Δίνει σημαίωση και τήν πέ-
νει σ' άγιο μέρος και γράφει σ' αυτήν μιά λέξη
πού και στόν όρομο δέν κάνει νά τήν λείε κανένα.
Τι με κυτάς; Τάχατες δέν έξερεις τί ηημασία έχει
αυτή ή λέξη;

—'Α! εινε για τήν άσπιτη; ψιθυρίζει ό μπακά-
λης κοκκινίζοντας. Μά ό Θεός, με τήν θεϊκήν του
έσπλαγχνία συγχώρησε μίαν άσπιτη... Τήν πήρε κοντά
του, κ' έπειτα, κ' άπ' τή ζωή τής άγιας Μαρίας
τής Αιγυπτίης; φαιίνεται τί σημασία έχει αυτή ή
λέξη με τό συμπάθειο... Ό μπακάλης θέλει νά
φέρει και άλλο επιχείρημα για νά δικαιολογηθεί με
τά μπλέκει και σκουπίσει με τό μανίκι τά χείλη του.

—'Ετσι λοιπόν τό καταλαβαίνεις! ξερονίζει ό
παπάς χτυπώντας τά χείρα... Μά ό Θεός συγχώ-
ρησε—καταλαβαίνεις; έσυχώρησε και σύ κατηγοράς
βρίσεις; Ξεστομίζεις μιά τρομαχτή λέξη και για
ποιά! για τήν παθαινήν τή θυγατέρα σου! Σου
τό ξαναλέω 'Αντρέα, δέν κάνει νά φιλοσοφεί!

άθρας:—'Ο Δημοτικός πλοιστος δέν διεσπα-
θισθη, απλούστατα διότι δέν υπήρχε Δημο-
τικός πλοιστος, για νά διασπαθισθ, όταν πα-
ράλαβε τήν Δημαρχία ό κ. Μερκούρης. Εινε
τόσο κοντινό τό χρονικό διάστημα πού επέ-
ρμισε από τότε, ώστε όλοι ένθυμούμεθα πως
τό καιρό εκείνω ό Δήμος μας υπό έποψη πι-
στεως είχε τήν όξλην 'Αργεντινής δεκάρας,
τόν ένκνηγοόσαν δέ οι δανεισταί του με τέ-
τοια λύσσα, ώστε λίγο έδειψε νά τόν κηρύ-
ξουν και σέ κατάστασι πτωχείσεως. Πώς κα-
τωρθώθηκε τόρα, μέσα σέ τριμηνία χρόνια,
από μουφλουζέμενος Δήμος πού ήτανε, νά
γλην τέτοιος, ώστε νά τόν παρακαλούνε όλοι
νά τόν δανείσουν, 'ρωτίστε τήν κήρ Κωστάκι
νά σάς τό πη.

'Αν 'ρωτίστε τόν κ. Μερκούρη, τέτοια ά-
πάντησι, απάνω κάτω, θά σάς δώση:

—'Αν είχα τό μαγικό ραβδί του Μουσαή
στά χείρα μου κ' άν είχα τό θεϊκό χάρισμα
νά πίνω χόμα και νά γίνεται χρυσίφι, θά
σας έφτειανω τό Δήμο όπως τόν άνεϊρο-
π ο λ ε ι ό πανίσχυρος άντιπάλος μου. Εγώ
όμως με τήν όρωπνή μέση πού ήμπορούσα νά
διαδέσω και μ' ήλη τήν αντιπολιτευτική
φλυαρία του κ. Καλλισπέρη και τόν περισσο-
τέρων συναδέλφων του, κατώρθωσα και νή
κάρω πού δέν τό έκαμαν όλ' οι προκίτοχοί
μού, και κατώρθωσα τό σπουδαιότερο άπ' όλα,
νά ξεμουφλουζέσω τό Δήμο και νά τόν φέρω
σέ μιά τέτοια άνθηρά κατάστασι πού νή κα-
ταγορευση κ' αυτόν τόν κ. 'Αγγελόπουλον
ήταν μεθαύριο του τόν παραδίδουν οι χιλιά-
δες τόν θαυμαστών του και τόν ήφίσταμένον
φίλων του!

Τήν τελευταία ήρραή, νά είνε ήπερθέ-
βαιος, πώς δέν θά κατορθώση νά τήν έκστο-
μίση ό κ. Μερκούρης, χωρίς νά χιμογελάση
έκδηραστικάτα.

Ο ΄ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ.

τής Βραζιλίας αναδημοσιεύον στί: στίχες του, ός
κέρων άθρον, ένα άθρον του «Νουμά» έπιγραφό-
μενον «'Ενα κόμμα δίχως άρχηγό» προσθέτει και
τάκόλουθα, τιμητικώτατα για τό φύλλο μας:

«'Ο Έγκριτος συναδέλφος «Ν.Ν.μάς» περι-
ού και άλλοτε έσηρηον μενίσαν έπιστησίμαθα
από τών στηλών τούτων, πού όποιου τά ζου-

Ναί, δέν κάνει! Σάν σούδωκε ό Θεός μυκλό και
δέν μπορείς νά τό διωθώνεις, τίπαινε και μή κά-
νεις τόν έξυπνο.

—Μά αυτή, πώς τό λένε... με συγχωρείτε,
ήτανε θεατρίνα! λείε στενοχωρημένος ή 'Αντρέας
'Αντρέιτς.

—Θεατρίνα! μά ό,τι και άν ήτανε, άφού πέ-
θανε πρέπει νά τό ξεχάσεις, και όχι νά τό γράφεις
σέ σημειώσεω!

—Μάλιστα έχετε δικαιο! λείε ό μπακάλης.
—'Επιτίμιον θέλεις—βροντοφωνάζει από τό βά-
θος του ήερού ό διάλος κυτάζοντας περιφρονητικά
τόν 'Αντρέαν 'Αντρέιτς, θά έπαυσε έτσι τίς φιλο-
σοφίες! 'Η κόρη σου ήτανε ξεκουσμένη θεατρίνα.
'Όταν πέθανε όλοι οι ήφημεριδές: τάγραφα... ήλα-
κοφίλοσοφε!

—Αυτό βέβαια...άληθινά!...μουρμουρίζει ό μπα-
κάλης,—ή λέξη δέ στέκει, μά έγώ δέν τό έκανα
για κατηγορία πάτερ—Γρηγόριε, ήθελα μόνο νά τό
βλέπατε για νά ξέρετε για ποιά νά παρακαλείτε.
Μήπως δέν γράφουν διάφορα όνόματα άξια να
νά πούμε τό βράδες 'Ιωάννης, ή πνεγίσα Πελαγία,
ό στρατιώτης Γρηγόρης, ό σκοτωμένος Πυλός και
άλλα πολλά;... 'Ετσι ήθελα κ' έγώ...

—Δέν στέκει, 'Αντρέα! 'Ο Θεός θά σέ συγχώ-

μερά και νευρώδη άρθρα εμπνέονται πάντοτε από ανεξάρτητον φρόνημα και βαθείαν των πραγμάτων αντίληψιν, εις τὸ τελευταίον φύλλον του δημοσιεύει κύριον άρθρον αναφορικῶς τῶν ἐν Ἑλλάδι τελευταίων πολιτικῶν γεγονότων, διερ χάριν τῶν ἀληθειῶν τὰς ὁποίας ἐμπεριέχει σπειδόμενος νὰ μεταφέρωμεν εἰς τὰς στήλας βιβαιοῦντες ὅτι θὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀνογνωστας μας, διότι γνωρίζομεν ὅτι αὐταὶ ἰδέαι ἐκικρατοῦσι καὶ παρὰ τοῖς ἔξω δημογένητον. εἰτινες μακρὰν τῶν κομματικῶν παθῶν εὐριχόμενοι χρίνουσι πάντοτε τὰ ἐν Ἑλλάδι πράγματα ἀπὸ ὑψηλοτέρας Ἑθνικῆς ἀπόψεως».

ΤΗΝ ΕΙΧΑ

Ἰθὴ γὰρ πρώτη φορά ἐν ἀπόγευμα ἀναεῖται. πᾶνε διὰ τρία χρόνια ἀπὸ τότε, αὐτὸ ἡμέτερον τοῦ Ἑθν. Γυμνασιακοῦ Συλλόγου. Μὴ μὴ βροχοῦλα ἰδρύσῃς εἰσπένει δέντρο τοῦ Βιο. περιβολοῦ καὶ καὶ βροχε ἀλφάρει τὴν εὐθύνη αὐτῆ τοῦ Συλλόγου, ὅταν ἔδοξα τὴν ἄλλη μέρα νὰ γίνωμι οἱ ἀγῶνες τῶν κομματῶν.

Ἦταν μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου καὶ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀγῶνων, καὶ μὴς ἐγγυῶσε μὲ ἀγγελικὴν χεῖρα καὶ μὲ ζρητικὴν ἐσοτικὴν ὅλα τὰ εἶδη τῆς Γυμνασιακῆς, καὶ μὲ φαντασμὸ ἄνω μὴς ἴμιλλοσε γὰρ τὴν ἔθνικὴν ἀντίληψιν τοῦ ἔλαχμο ἐν κατορθωθῆ νάκατῆσον οἱ Ἑλληνοποῦλε, τὴν Γυμνασιακῆ.

Τὰ δύο κομματῆς εἰς ἐργασιαζόντων ἐκαστὸν εἰς, ἀπὸ ἄλλου, καὶ τὰ καμῶνον — καὶ τοὺς αἰεὶς ἐν τὰ καμῶνον, τὸ διὰ χρονομένη κομματῆκα μὲ τὰ πικτικὰ τους κομματῆς ποῦ ἐν χρονοτοῦσαν στὴ Γυμνασιακῆ.

Ὅταν ἔμια τὴν καταγωγή τῆς, ὅταν μοῦ εἶπαν πὺς κατῆγει ἀπὸ τὴν μεγάλῃ οδογενεῖα τῶν ἀδελφῶν Πίλλη, ποῦ τιμοῦνε τὸ Ἑλληνοκο ὄνομα στὴν ἔσθητι, καὶ οἱ ἀνεξάρτητος στὴν Ἀγγλία, δὲν ἐκατάθηκα καθόλου.

Ἀπὸ ἔτοιμο οδογενεῖα, εἶπα, καὶ μὲ τὴν ἀνακομιφῆ, εἶπα ἔφακε καὶ νῦν, ὅπως τὴν ἐπιπέτασθη καὶ ὅπως τὴν ἐχρηστῆσε τότε, ἀπὸ τῆς σπῆς τῆς ἐρημεριδῆς ποῦ ἔγραφα: Μὴ Ἑλληνοποῦλα δηλ. ἀμηνῆ, μὴ ἀπὸ τῆς σπῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἀνερεμῆς ποῦ μὴς χρονοτοῦται γὰρ νὰ μὴς χρονοτοῦται μῆτις καὶ οὐκ ἔστι, ποῦ ὅσο νῦν καὶ χρο-

ρῆσι μὲ πρόσεχε ἄλλη φορά. Τὸ σπουδαιότερο νὰ μὴ φιλοσοφῆς, ἀλλὰ νὰ ἀκέρτασι ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Κάμε δέκα μετάνοιες καὶ πῆγαίε.

— Καλὰ, λέει ὁ μπακάλικς, χρονοτοῦται γὰρ τελειώσε πᾶ τὸ δασκάλικα καὶ βροσκοντας πάλι τὴν περιφάνεια του. — Δέκα μετάνοιες. Πολὺ καλὰ, καταλαβαίνω. Καὶ τὴν πάτερ, μὴ παρῆλθῃ ἔγωγ... Ἐπειδὴ μ' ἔδον τοῦτο εἶμαι πατέρα: καὶ αὐτὴ ὅποι καὶ ἂν ἦταν, μοῦ εἶνε μ' ἔδον τοῦτο κῆρ μου ἦθελα νὰ κάνω μνημόσυνο σήμερα.

— Ἄ, αὐτὸ μάλιστα πολὺ ὄρωσι! λέει ὁ πάτερ—Γρηγόριος, διαχρίσας τὰ ῥῆσιν... Π' αὐτὸ πὲ ἐπιπῶ! Καὶ εἶνε γὰρ... Πῆγαίε τώρα! Ἄμῆσως θὰ βροῦμι καὶ ἔμια...

Ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς ξεκινεῖ σοβαρῶς, κόκκινος καὶ μὲ κομποστασιὰ περήφραν στέκει στὴν μέση τῆς ἐκκλησιῆς. Ὁ ἐκκλησιαστὴς φέρνει ἕνα τραπέζακι μὲ κόλλυθα καὶ τὸ μνημόστο πὲ λίγο ἀρχίζει.

Ἡ ἐκκλησία εἶνε βυθισμένη ἐν σιωπῇ. Τίποτα δὲν ἀκούεται παρὰ οἱ ψαλμοὶ καὶ ὁ μεταλλικός ἦχος τοῦ θυματοῦ. Δίπλα στὸν Ἀντρέα Ἀντρέιτς στέκουν ὁ ἐκκλησιαστὴς Ματθαῖος, ἡ γρηρὰ μαμὴ Μακαρίεβνα καὶ ὁ κουστὸς γυῖος τῆς Μίτσα ἄλλος: δὲν εἶνε. Ὁ ψάλτης ψέλνει ἄσχημα, μὲ μὴ βραθεῖ ἀνοστη φωνῆ, τὸ ψάλομο ὅμως καὶ οἱ λέξες

νοται ἀπὸ τὴ χῶρα μὲ τὴν φρεσφραντικῆ ἀνατροφῆ ποῦ δίνουμε σὲ κορίτσι μας.

Ὅσες φορές τὴν ββλεπα ἀπὸ τότε καὶ πέρα τὴν εὐγενεῖα δέσπονα. Ἀγγελικὴ Π. Κουτουριώτη στὸ δρόμο, τὴν ἐχαίροτοσα μὲ σεβασμὸ καὶ λυπηθῆκα κοκκαρδα προχρῆς ποῦ ἔμια τὸν ἀπροσδόκητο θανάτο τῆς.

— Μία Ἑλληνοποῦλα, εἶπα, μὴς χρονοτοῦται. Κ' ἄχουμι τόσο ἄγες!

Μ' ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ

δικαιολογημένον ἔμαθα πὺς ὁ ἄρβυλος νὰ βγαλῆν ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Ἀγούστου μὴ καινούργια ἐφημερίδα, «Τὴ Νέα» διευθυνομένη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Γεώρ. Βουτινᾶ καὶ Γερ. Βῶκο.

Κ' οἱ δύο, δημοσιογράφοι πρώτης γραμμῆς, μὲ μόρφωσι, μὲ χαρακτῆρα, μὲ ζωὴ καὶ μὲ τὴν ἀγαθὴ πρόθεσι νὰ ἐργασθῶν γὰρ κάποιου σκοποῦ εὐγενῆ καὶ ὄχι νὰ προσθέτουν ἄλλη μὴ ἐφημερίδα στῆς τόσες ποῦ ὑπάρχουν κ' εὐκλεῶς ὅπως τῆς κυκλοφορίας ἐργάζονται.

Τὸ Ἑλλ. Λημέριον τοὺς γνωρίζει καὶ τοὺς δύο εὐγενεῖς ἀγωνιστῆς τῆς πέννας καὶ τοὺς περιβάλλει μὲ τὴν ἀμέριστη ἐκτίμησί του. Κ' οἱ δύο στὴν πρώτη γραμμῇ πάντοτε ἐπολεμήσαν, καὶ οἱ δύο μεμπυτλια ἐσπαιεῖταιν ἕως τῶρα τὸ δρόμο του.

Γιὰ τὸν πρώτο ἴδιος, τὸν κ. Βουτινᾶ, εἶνε κανεῖς πολλὰ νὰ πῆ καὶ τιμητικῆ καὶ διδασκατικῆ. Πέρου ἀκῆρα τὸν ἐκάλεσαν ἀνενοῦσῆ ἕνα φύλλο ποῦ ψυχομάρτυσε, νὰ τὸν δώσῃ ζωὴ, νὰ τὸ ἀπὸ τὸ βίβαν ὄθανο. Ὅλοι παρακολουθήσαμε τοὺς ἀγῶνες του καὶ πὲ λίγο ὄλοι ἐχειροκροτήραμε τὸ θρίαμβόν του. Οἱ «Καιροὶ» στὴ θανατογῆ χέρι τοῦ Βουτινᾶ ἐπῆσαν ἀπάνω τους καὶ ἀπὸ τρεμουλιέρας χέρις μετακροφῆσαν, σὰν τὸν Φάουστ, σὲ νέους γεμάτους παλινκαρια καὶ ζωὴ. Τὸ θῆμα εἶνε ἀπὸ αἶνεα ποῦ δὲν λησιμονοῦται γρηγορᾶ, καὶ ἂν γραφῆ ποτὲ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνοποιῆς δημοσιογραφίας, τὸ θῆμα αὐτὸ θὰ καταλάβῃ τὴν πὲ τιμητικῆ θέσι.

Σήμερα δὲ Βουτινᾶς, ὄχι γιατί τὸ θέλησε αὐτός, ἀλλὰ γιατί τὸ ὄλεσε ἡ πὲ ἀγρία ἀνωμοσύνη, ἀναγκάζεται νὰ ριχθῆ σὲ καινούργιους ἀγῶνες, ποῦ κοστίζουν πολὺ, παρὰ πολὺ—ἄ! μόνον ὅσο ἀπὸ μακρὰ βλέπομε τὴν δημιουργία μὴς ἐφημεριδῆς, τοὺς νομίζομε τοὺς ἀγῶνες αὐτοῦ, εἰ-

εἶνε τόσο πένθια, ποῦ ὁ μπακάλικς λίγο—χρῆσι τὴν περιφάνεια καὶ τὴν σοβαρότητά του καὶ βυθίζεται σὲ σκέψες. Θυμάται τὴ Μασούτια του... Θυμάται πὺς γονήθηκε, ὅταν αὐτὸς ἦταν δούλος εἰς τοὺς ἀφέντηδες τοῦ Πέρου-Λαπορῆ. Ἡ φασορία τῆς χαντροδουλειῆς οὐτε τὸν ἀφινε νὰ ἰδεῖ πὺς μεγάλους τὸ κορτάκι. Ἐν χρόνιᾳ ἐκείνα ποῦ μεταμορφωνότανε αὐτὸ σ' ἕνα χαριτωμένον πλάσμα μὲ κατὰ ἐκνοβο κεφαλάκι καὶ μεγάλῃ σὰν καπέκι, μελαγχολικὰ μᾶτις, ἐπέτρασαν χορῆς νὰ καταλάβῃ. Ἡ ἀνακομιφῆ τῆς ἦταν ἀνακομιφῆ ποῦ παίρνουν σὺνθετα τὰ παιδιὰ τῶν καλῶν δούλων. Οἱ ἀφέντες, δὲν εἶχαν τί νὰ κάνουν καὶ τὴν ἔμαθαν νὰ γράσοι νὰ διαβάσοι καὶ νὰ χοροῦσι. Αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἀνακατεβότανε σὲ τίποτα. Καμμιὰ φορά μόνον ὅταν τὴν συναντοῦσε ποῦθεν, εἶτε στὴν σκάλα, εἶτε στὴν αὐλῇ θυμότανε πὺς ἦταν πατέρας τῆς καὶ προσπαθοῦσε ὅσο μπορούσε νὰ τὴν μάθει προσευχῆς καὶ ἱερῶν Γραφῶν. Τὸ κορίτσι, ὅσον αὐτοῦ ποῦ σουργιμένο καὶ ἂν ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα τῆς, τὸν ἀκουε. Σὲς προσευχῆς τῆς ἐκάλειε μὲ χαμουρητισμὸ, μὲ ὅταν αὐτὸς, ψευδίζοντας καὶ προσπαθώντας νὰ βρῆ λέξες δουλειάνε, τῆς διηγότανε ἱστορίας, ἡ μικρὴ γινότανε δλο αὐτί. Ἡ φακὴ τοῦ Πέρου ἡ τιμορία τῶν Σοδῶμων καὶ τὰ παθήματα τοῦ μ.

κολοῦ καὶ τριανταφυλλένους!— γὰρ νὰ δημιουργῆσῃ καινούργια ἐφημερίδα. Καλὰ νὰ τὰ πῆ, ἀπὸ ἔτσι τὴν παλαιάν ὅσο πρῶν γράσοι τὸ σπῆτι τοὺς, κοιτάζομε νὰ πῆσῶμεν τὰ σπῆτι τοῦ γελτοῦ τοὺς, ὁ ὅποιος τῆς περοῦσας γράσι ἀπὸ νὰ ἔχτημῆσῃ τοὺς ἀπροντιστικῶς ἀγῶνες τους, τοὺς ἀναμείβει μὲ τῆς ἀρεστικῆς τὸν σπῆτον. Ἦως θὰ προλάβῃ ἡ καινούργια ἐφημερίδα, κανεῖς δὲν πρόπει ν' ἀμφιβάλλῃ. Μ' ἐκ Βουτινᾶ καὶ μ' ἐκ Βῶκο, κάθε δουλειὰ, γρηρὸ πάντοτε γίνοται.

ΕΝΑΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

ἀναγκάσθηκε νὰ μιλήσοι λίγο χρονοτοῦται τὸν Γεν. Γραμματεῖα τοῦ Ἑπουογῆ τοῦ Δικαιοῦσιναι, καὶ μὲσα στὸ γραφεῖο τοῦ μάλιστα.

Ἦ πειθαρχία, θὰ πῆται, καὶ κατὰ ἀνάγκην. Καὶ δὲν ἔχετε ἄδικο. Ὅταν οἱ κατώτεροι βροῦν τοὺς ἀνωτέρους, εἶνε δικαιοῦ καὶ ἕθεναι, καὶ ἔκ. Μερλόπουλος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἔγωγ εἶνε καὶ Ἑπουογῆς, νὰ μακαρῆσῃ τὸν τρόπο τοῦ ἐκ ἀνευλοσῆ καὶ παρῆρῆκα.

Ὅταν ὄρωσι καὶ οἱ ἀνωτεροὶ ἐκαταλλεῖομεν τὴ δύναμι ποῦ τοὺς ἔδωκε ἡ Πολιτεία, μετακροφῶνται τοὺς κατώτεροι σὰν πῶνα σακκοῦ καὶ τοὺς ξεκομπίζομε ποτὲ ἔδω καὶ ποτὲ καὶ, γὰρ νὰ κάνομε τὰ κέρια τους, καὶ γὰρ νὰ βροῦσῶμε τὸ ἄχρη τους, τὸ κομματικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τὶ θέλοτε νὰ κάνομε καὶ οἱ κατώτεροι; Νὰ δέσομε τὴ γέλοσκα τους καὶ νὰ ἐξοχῶμε καὶ αὐτοὶ πὺς ἔγωγ νερὰ ὄπως ὄλοι οἱ ἄλλοι ἀφροῦσι;

Ὁ κ. Μερλόπουλος δικαιολογῶνται τὸν Γεν. Γραμματεῖα εἶπε ὅτι ὄρωσι ὑπερστροφῶν ἀναγκῶν ἔγωγε ἡ μετῶσῆς τοῦ κ. Κακθῆσι.

Σὰν νὰ εἶρατε, βλέπετε, τόσο μωροὶ καὶ νὰ μὴ ξέρομε πόσο νερὸ σηκώνομε αὐτοὺς οἱ ἀνακομιστικῆς ὑπερστροφῆς ἀνάγκη.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

τὰ Κῶληρα ν' ἀποδοκίμαζομεν διακροτῆρας τὸν ἐκλεκτό τους κ. Στάης, γὰρ τὸ μεγάλο κῆρ ποῦ τοὺς ἔκαμε, ζητήσας νὰ καταρῆσῃ ἕνα κῆρ κῆρ τῶν λόγων τὸν ἐπισκοπῆ τους.

Ἦταν, λέγομε, συγκοινωνικῆς τῆς ἐρεστικῆς σπῆς ποῦ ἔκαμην τὴν περσμένη Κυριακῆ κατὸ σπῆν Πειραιῆ, σπῆν ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἡ ἀκωθηρατικὴ Ἀδελφοτῆς προεβῆθηκε

προῦ Ἰωσήφ τὴν ἔκαναν νὰ κροφῆσῃ καὶ ν' ἀνοίσοι μεγάλῃ, μεγάλῃ τὰ ὄρατα γαλανὰ τῆς μάτιας.

Γότερα, ὅταν ἔγωγ ἀπὸ τὴν δουλειὰ καὶ ἀνοίσοι ἕνα μικρὸ μαγαζάκι, ἡ Μασούτια ἔγωγ μὲ τοὺς ἀφέντες στὴν Μόσχ... Τρῆς χρόνις ἀπὸ τὸν πεθῆνει ἦθελε νὰ τὸν ἰδῇ. Μόλις τῆ γνώσεσε τότε. Ἦτανε μὲ ὄμορφον γυναικα μὲ τῶσας καὶ μὲ ῥοῦχα μεγάλα καὶ τρανής κυρίας. Μιλοῦσε σπῆν πὺς καθαρῇ γλώσσῃ, τὴν γλώσκα ποῦ γράφομε τὰ βιβλία, ἐκπνιξε καὶ κοιμῶτανε ὡς τὸ μεσημέρι.

Ὅταν ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς τὴ ρώτησε τὶ δουλειὰ κάνει, αὐτὴ τὸν κοιτῆσε τοῖμοποι στὰ μῆτια καὶ τοῦ εἶπε: σείμαι ἠθοποῦσι. Μὴ τέτοιαι εἰδικονεῖα ἐφῆλκε στὸν πρῶν δούλο ἡ μεγαλειότερη αὐθάδεια. Ἡ Μασούτια ἦθελε νὰ καυηθῇ γὰρ τῆς ἐπιτυχῆς τῆς, μὲ βλέποντας τὸν πατέρα τῆς, ποῦ εἶχε κοκκῆσι σὰν βοσκῆς ἀστακῆς, ἐσώπασε. Κι' ἀμῆλητοι χορῆς νὰ κοιτῆσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἐξῆσαν ὡς τὴν ἔμαραν ποῦ ἔγωγε αὐτῇ. Τὴν παρκομῆν τῆς ἐρωτάσε παρεκῆλεσε τὸν πατέρα τῆς νὰ βρῆ μὲζῆ τῆς περῆπατο. Ὅσο καὶ ἂν τὸν φαινότανε ἄσχημα νὰ περπατῆ μέρα μεσημέρι μπροσὲ τὰ μῆτια τόσο τῆμου κόσμου μὲ μὴ ἀπαλοθεατρίνα, δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῆι...

—Τὸ θαυμάσια μέρη ποῦ ἔχετε! ἔλεγεν αὐτῇ.

σύσσωμος σ' αυτή, όλων δὲ τὰ μάτια ἐπλημμύρι-
σαν ἀπὸ δάκρυα, ὅταν ἀνέβηκε στὸν ἀμβώνα σε-
μνὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ Ἐπίσκοπος Κυθῆρων κ.
Εὐθ. Καββαθῆς καὶ δὲν ὤριλινε γιὰ τὸν κ. Στάη,
ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλου χριστιανικοῦ θέματος.

Οἱ Κυθῆριοι, κάτω στὴν πατρίδα τους, ἐσώρια-
σαν πέτρες κ' ἐκάναν ἀνάθεμα κατὰ τοῦ βουλευτῆ
τους. Τὸ ἀνάθεμα ποῦ ἔδ' τὴν συγκινησὴ θὰ εἶναι
τὸ ἄλλο, ποῦ τοῦ ἐτοιμάζουν, γιὰ μεθαύριο ἄχι μὲ
πέτρες ἀλλὰ μὲ μαύρα σφαιρίδια.

Τέτοιον ἀνάθεμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἀξίζει
τοῦ ἀναμορφωτῆ τῆς Παιδείας καὶ τοῦ Κλήρου μας.

ΜΠΡΑΒΟ

στὸν κ. Ὑπουργὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Μὲ τὸ νὰ
διορίσῃ τὸν ἀρχιμανδρίτη κ. Πανάρετο Δουληγέρη
ἠγομένη τῆς Πεντέλης, ἐβγαλε κυριολεκτικῶς
τοὺς λύκους ἀπὸ τὸ καντρί.

Μπράβο του! Δὲν ἔχουμε οὔτε τὴν παραμικρὴ
κρίσιν πῶς ὁ ἐνάρετος καὶ δραστήριος ἀρχιμαν-
δρίτης, ποῦ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄγιους
εὐσυνειδήτους κληρικούς, θὰ κατορθώσῃ ἂν ἄχι
νάνυψωσῃ τὴν Διὸν στὴ περιωπὴ ποῦ πρέπει νὰ
βρίσκειται κάθε Μοναστήρι—ἐν ὅσῳ τοῦλάχιστον
δὲν ἀποφασίζεται ὅλων πέρα πέρα ἡ κατάργησις—
νὰ τὴν γλυτώσῃ ὅμως μὴ καὶ καλὴ ἀπὸ τὶς ραπο-
φόρες βορβοροφάγες.

Καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του μικρὸ δὲν θάνε!

θυμάζοντας τὸν τοπο... Τί λίμνες, τί βάλτοι, τί
γχερμενοί. Θεέ μου, τί ὁμορφὴ ποῦ εἶνε ἡ πα-
τρίδα μου.

Κι' ἔκλαψε.

—Αὐτὰ τὰ μέρη μονάχα τόπο πιάνουν!.. ἔλεγε ἀπο
μέσα του ὁ Ἀνδρέας Ἀντρέιτς κοιτάζοντας γύρω
του καὶ μὴ νοιώθοντας τί εὗρισκε νὰ θυμάζῃ ἢ
κόρη του.—Ὁφελος ἀπ' αὐτὰ ὅσο κι' ἀπὸ τὸ τρα-
γιο γάλα!

Καὶ αὐτὴ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ διψασμένη ρου-
ρούσε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδας τῆς, ἂν νὰ ἐνοιωθῆν
πῶς λίγο ἀκόμη ἢ ἀνέπνεε.

Ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς κουνάει τὸ κεφάλι καὶ
γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴ σκληρὴ ἐνθύμησι ἀρχίζει γρή-
γορα, νὰ σταυροκοπιέται.

—Μνήσθητι, Κύριε, μουμουρίζει, τῆς δούλης
σου ἀσώτου Μαρίας καὶ συγχώρεσε τὶς ἁμαρτίες...

Ἡ ἄσχημη λέξη βγαίνει καὶ πάλι ἀπ' τὰ
χείλη του. μ' αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνει ἐκεῖνο
ποῦ ριζώθηκε στὴν συνειδήσῃ του δὲν ξεριζώνεται
πιά δὲν τὸ βγάζει μὲ τὶς συμβουλὲς τοῦ πάτερ-Πρη-
γόριου! Ἡ Μαραριάβνα ἀναστενάζει καὶ κἀτι ψιθυ-
ρίζει. Ὁ κουτσὸς Μίτκας σκέφτεται...

... Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς τὴν δούλην σου καὶ κατὰ-
ταξον αὐτὴν ἐν Παράδεισῳ. ὅπου γαρ οἱ τῶν Ἁγίων
Κύριε... βροντοφωνάζει ὁ ψάλτης, στηρίζοντας τὸ
πρόσωπο στὸ δεξιὸ του χέρι. Ἐνας γαλάζιος καπνὸς
βγαίνει ἀπὸ τὸ θυμιατὸ καὶ λούζεται μέσα σὲ μὴ
ἡλιακὴ ἀχτίνα, ποῦ φωτίζει τὴν πένθιμη, νεκρὴ
καὶ ἀδειανὴ ἐκκλησίαν. Καὶ μαζῆ μὲ τὸν καπνὸν
αὐτὸν θαρρεῖ πῶς πετᾷ καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ τῆς
πεθαμένης. Τὰ κυματάκια τοῦ καπνοῦ, ποῦ μιμνά-
ζου, σὰ μαλλάκια μικροῦ παιδιοῦ, γυρίζουν, γυρίζουν
ἀναβαίνοντας ψηλὰ κατὰ τὸ παράθυρο καὶ φαίνον-
ται σὰ νὰ ζητοῦν νὰ φύγουν, νὰ φύγουν μακριὰ
ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο ποῦ γεμίζουν τὴν πτω-
χὴ, τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ ψυχὴ.

(Ἀπὸ τὸ Ρωσικόν).

Κ. Θ. ΜΑΝΤΖΙΩΡΙΔΗΣ

ΩΡΑΙΑ

δυνατά, ζωντανά, θαυμάσια, κεραυνοβόλα τὰ
ἄρθρα ποῦ τώρα καὶ δέκα μέρες δημοσιεύει
ἡ «Ἀκροπόλις». Κανένας δὲν τὸ ἀρνείται. Μυ-
ρίζουν Γαβριηλίδη ἀπὸ χίλια μίλια. Κι' ὅταν
ὁ Γαβριηλίδης γράφει, κι' ἔχει μάλιστα καὶ τα
νεύρα του, δὲν γράφει ἄρθρα, ἀλλὰ Πινδαρικές
οἴδες, ἀλλὰ σάτυρες τοῦ Γιουβενάλη, ἀλλ' ὅτι
διάβολο φαντασθῆτε κι' ὅτι θέλετε.

Εἶναι ποιήματα, εἶναι φιλολογικῆς μελέτης,
εἶνε παιάνες τὰ ἄρθρα του. Δὲν διαβάζονται
ἀλλὰ ρουφονται. Δὲν συγκινοῦν, ἀλλὰ γρη-
τευοῦν, ἀλλὰ μεθῶν, ἀλλὰ παρασύρουν τὸν
ἀναγνώστη συνειδήτῃ καὶ στὸν ἀποτομωτερο
κατηφορο.

Νά, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἄρθρο τῆς περα-
σμένης Δευτέρας, γεμίστο δύναμι καὶ ἀλήθεια
καὶ σαρκασμὸ:

«... Τώρα τοῦλάχιστον εἰς τὴν νεαν Μα-
κεδονικὴν κρίσιν ἔχομεν τὸν Σουλτάνο, ὅστις
μαχεταὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Σφάζουσι οἱ Βούλγαροι;
Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Σουλτάνος... Ἀπειλεῖται ἡ
Μακεδονία; Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Χαμίτ! Ἀ-
πειλεῖται καὶ ἡ Θράκη; Θα φρονίσῃ ὁ Σουλ-
τάνος! Ἡμεῖς; Ἢ! θὰ κάνουμε τὸ μέρος
μας. Θα διοργανώσωμεν Πανελλήνιον Σულλα-
ληθῆρις! Δὲν εἰμεθα σύμμαχοι; Πρέπει καὶ
ἡμεῖς νὰ καταβάλλωμεν τὰ ἀναγκαῖοντα κε-
φάλαιά μας. Τὰ δικά μας κεφάλαια εἶνε οἱ λο-
γοί. Δὲν εἰμεθα ἀπογονοὶ τοῦ Περικλέους καὶ
τοῦ Δημοσθένους; Οἱ Τούρκοι πολεμοῦν. Χύ-
νουν τὸ αἷμά τους. Καὶ ἡμεῖς, μιλάμε. Χύ-
νομε τὰ σάλια μας. Ἔνα τους κ' ἕνα μας».

Αὐτὰ, τὰ καλὰ τῶν ἄρθρων. Ὑπάρχει ὁ-
μως μέσα σ' αὐτὰ κρυμμένο καὶ τὸ κακὸ καὶ
τὸ ψυχρὸ τους καὶ τὰνάποδό τους. Καὶ τοῦτο
εἶναι ἡ βάσις τους, ἡ ψεύτικη καὶ ἡ ὀλίγη
μπεχλιβάνικη.

Φαντασθῆτε, ὅτι τὰ ὠραία αὐτὰ ἄρθρα
γράφονται, γιὰ νὰ ποδειχτῇ πῶς τὸ Πα-
λάτι πολεμάει τὸν κ. Δηλιγιάννη, καὶ πῶς πρέ-
πει νὰ ξανασηκωθῇ ἡ Μπαρμπάσαινα γιὰ νὰ
μας ξανάλθῃ ὁ κ. Θεόδωρος στὴν Ἀρχή.

Ὁ κ. Γαβριηλίδης, τὸρκεζομαστε μὲ τὰ
δύο μας χέρια ἀπάνω στὴ φωτία, δὲν πιστεῖται
τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ γράφει. Δίχως ἄλλο δέ,
γιὰ νὰ γράφῃ τόσο δυνατὰ θα φανταζεταί
πῶς πολεμάει τὸν κ. Θεόδωρον καὶ τὴ συμμο-
ρία του.

Ἄλλοιῶτικα δὲν ἐξηγεῖται τὸ παράξενο
καὶ τὸ ἀνάποδο αὐτὸ φαινόμενο.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ἀπὸ τὴ πρώτη παραστάσι τοῦ «Γρίτου» τοῦ κ. Γ. Ξενο-
πούλου:

—Ὁ γὰρ γὰς τίποτε γιὰ τὸν «Γρίτο»;
—Τί λές, ἀδελφέ; Αὐτὸ ἔλειψε τώρα, νερχίσουμε
νὰ κρίνομε καὶ τὸν Ἰβέν!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ”

Πουλλιοῦνται δραχμὲς 3 στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΠΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-
ΔΑΚΗ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Θεατρολόγιον. Δὲ συμφωνοῦμε μαζῆ σας. Ὁ
«Ἐρωτευμένοι» τοῦ Γολδόνη ἔπρεπε νὰ παίζονταν τὴν
παλιὰ μετάφρασι ποῦ παίζονταν, μὲ τὰ ὀσπίτια καὶ τὴν
ὀψάρια καὶ τὸν μακελλάριον, γιὰ νὰ ἔχουν ἔξον ἀπὸ τοῖς
κωμικῆ τους ἀξία, καὶ μὴ ἄλλη ἔξια καθαρῶς γλωσσο-
λογικῆ. Μὰς δείχνουν πῶς ἐγραφόταν ἡ γλώσσα ποῦ
ἐκάτο ποίησαν γρόνον, γιὰτί τὸς εἶνε κ' ἡ ἡλικία τῆς
μεταφράσεως καὶ πότες λέξεις καὶ τὸς ἔξιος καθαρῶς ν'
ἀποφύγουν τὴν ἀπαισιόγητη φθορὰ καὶ νὰ ζήσουν ἕνα μὲ
τις ἡμέρες μας. Αὐτὸ θαροῦμε πῶς ἐπιτύχει κ' ἡ Ν.
Σταυρῆ ποῦ ἐπιμένει νὰ παίζῃ τὴν παλιὰ μετάφρασι τοῦ
ἔργου Καταζῆ. — κ. Νικ. Καλ. Τὸ πρῶτον βιβλίον τοῦ
«Ναρατούστρα» τὸ ἐδημοσίευσε ὁ Νίτσι στὸ 1883 καὶ
στὸ 1885 εἶχε τελειώσει τὴν δημοσίευσιν τῶν τεσσάρων
βιβλίων. Τὸ αὐτὸ λέγει Ζηροτούστρα» τὸ ἐχαρακτήρισε
ὁ ἴδιος ὡς βιβλίον ἀγαθόν καὶ γιὰ κανένα, ἀπὸ τοῦ δὲ
λέει ὁ ἴδιος πάλι μὲ τὴν ὑπερηφάνια ποῦ χαλκεῖ ἡ αἰ-
σθησις τῆς ὑπεροχῆς: «Ἰδιῶτα στὴν ἀνθρωπότητα τὸ
βαθύτερον βιβλίον ποῦ κατέχει, αὐτὸ Ναρατούστρα μου». Γιὰ
τὸν Νίτσι ἔχουν γράφει ἀπὸ τοῦς δικούς μας, ὁ κ. Παύ-
λος Νυβάνιας «ἡ φιλοσοφία τοῦ Νίτσι», στὸ περιοδικόν
«Τέχνη», ὁ ἀκαδημαρῆς Γιάννης Καμπύσης στὸ «Περιοδικόν
μας» τόμος Β', σελ. 79 μὴ βαθεῖα μελέτη γι' αὐτὸν καὶ
γιὰ τὸ ἔργον του, καὶ ὁ ἴδιος πάλι σ' ἕνα σύντομο ἀλλὰ
χαρακτηριστικώτατο πρόλογον στὸς «Διθυράμβους τοῦ
Διονύσου» (1900). Ἡ ἐπιθυμία μας ἦταν, γράφει ὁ Καμ-
πύσης στὸν πρόλογον τῶν «Διθυράμβων» νὰ μπορούσε νὰ
δημοσιεῖται ὁ «Ναρατούστρα» ὅμως μὴ τέτοια ἐπιχείρησις
δὲν εἶν' εὐκόλη τοῦλάχιστον τώρα... Οἱ «Διονύσου Διθύ-
ραμβοῖς» εἶνε τὴν ἐπιλογὴ τοῦ ἐπί μιλοῦτε ὁ «Ναρατού-
στρα». Ὁ «Ναρατούστρα» ἔχει πιάσει τρία ἢ τέσσαρα
ἀκόμη φύλλα τοῦ «Νουμά» κ' ἀμέσως ὕστερ' ἐπ' αὐτὸν
θα σὲς δώσωμεν τὸν «Κρίτων» τοῦ Πλάτωνος. —Συμφωνοῖ
καὶ μεῖς μαζῆ σας, κύρ Γιάννη. Στὸν «Νουμά» θὰ βά-
ζουμε δύο ἐπιφυλλίδες κιντοτε. Ἡ μὴ θάνα καθαρῶς φι-
λοσοφικῆ, κ' ἡ ἄλλη ἀπὸς ἐλαφρότερη γιὰ τὸν πολὺ
κόπο. Τὰ «ἀστῆα τοῦ κύρ Γιάννη», τὰ ὅποια τόσο ἄς
ἄρσαν εἶνε τὸ δεύτερον διήγημα μῆς ἀποκλήρου σειράς τῆς
ὁποῖον μὰς ὑποσέθηκε ὁ συνεοχῆτης μας κ. Judas Kigant
πῶς θὰ μὰς εἴσῃ. Τὸ πρῶτον διήγημα τῆς σειράς αὐτῆς
ἦταν οἱ «Ἐρωτες τοῦ Καπετανίου». Τ' ἄλλα θὰ τὰ μά-
θετε ὅταν εἶνε καιρὸς. —κ. Θ. Μαιρ. Ἐτελείωσε. Συνέ-
χεια δὲν ὑπάρχει; Ὁ γὰρ γράβουμε διὰ τοῦ φίλου Ἀπ.
Ἀπ. γιὰ νὰ σας ἐυχαριστήσωμε καὶ γιὰ νὰ σὰς διαβιβά-
σωμε καὶ τὰ συγχαρητήρια πολλῶν ἀπὸ τοὺς ἐδῶ λογίους,
οἱ ὅποιοι ἂ εὐόχῃαν ὑσαϊότατα. —κ. Ε. Βαρκ. Λίγη
ὑπομονὴ καὶ θὰ τὸ μάθετε. Στὸ ἄλλο φύλλον τελειοῦν
«Τ' ἀποκαλυπτήρια τῶν λογίων μας» καὶ θὰ γίνουν τ'
ἀποκαλυπτήρια τοῦ κ. Ηρόκλη Δ. Βλαιοπούλου. Ἰσως δη-
μοσιεύσωμε καὶ τὴν εἰκόνα του γιὰ νὰ τὸν παραδώσωμε
στὸ κοινὸν ἀνάθεμα. Ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ ἀπόκαλυπτή-
ρια» ἠρξίτη ἡ δημοσίευσις μῆς μελέτης φιλοσοφικῆς τοῦ
συνεοχῆτου μας κ. Ἀλ. Παναγιῆ «οἱ Μολιάροι». —κ.
Σ. Σταλ. Καὶ τὰ δύο καλὰ. Θὰ δημοσιεῖθουν. —κ. Γ.
Σταμ. Μὴ τὰ ρωτᾷς γιὰτί δὲν ἐγράψαμε! Ἰσως τούτι
τὴν ἐβδομάδα κατορθωθῇ. Γιὰ τὸ ἄθρο, ἡλικία ἐυχαριστοῦ.
—κ. κ. Δ. Πετροκόκκινον καὶ Π. Στεφανίδου. Καλ-
κοῦσαν. Ἐλάβαμε τὶς συνδέσεις. Σὰς ἐυχαριστοῦμε —κ.
Περ. Γιανν. Τὸ ξανάνοιξες; Ἔτσι, γεια σου! Οἱ στη-
λες τοῦ «Νουμά» θὰ σοῦ εἶνε πάντα ἀνοιχτές. —Σ' ἕνα τα-
χτικὸ ἀναγνώστη μας. Ἔχετε δικίον ὅταν μὰς γράφετε
πῶς πρέπει κ' ἡμεῖς νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας καὶ νὰ
μὴ κοροϊμάστε στὸ λαϊκὸ τοῦ Κουβέρνου καὶ νὰ μὴ τὴν
περιμένουμε ἕλα ἀπὸ τὸ Βασιλεῖον. Μὰ στὴν εἰδικὴ περὶ
στασι ποῦ ἐνοῦσε τὸ ὑπὸ κατηγορίαν ποιηματικῆ, δὲν ἦσαν
ἀρκετὰ νὰ κοιτᾷμε μονάχα ἐμεῖς τὴ δουλειά, ἀλλὰ ἐπρεπε
νὰ τὴν κοιτᾷ καὶ κάποιος ἄλλος. Βλέπετε, πῶς ἐδῶ δὲν
εἴμαστε συμφωνοί. —κ. Ἀλεδῖνο. Γιὰ τὸν πρῶτον, καλὰ
τὰ λέτε καὶ δικία. Ἀλλὰ γιὰ τὸν τελευταῖον, ὀλίγη
σκληρὰ. Γιὰ αὐτὸ μὲ ὅλη τὴν ἐπιθυμία ποῦ εἴχαμε νὰ
δημοσιεύσωμε ὀλόκληρον τὸ γράμμα σας, θίναγκασθόμε
νὰ δημοσιεύσωμε στὸ ἄλλο φύλλον, μόνον τὸ μισόν. Θὰ μὰς
ἐπιπρέψετε; —δ. Εἰρ. Μεγ. Σὰς γράψαμε ἰδιαιτέρως.
Ἔχομε τόσα πράγματα νὰ συζητήσωμε! Ἐν τούτοις
περιμένουμε πάντα τίποτε ἀπὸ τὰ καινούργια σας. —κ.
Ἄλπι. Δὲν μὰς στέλνετε τίποτε ἄλλα γιὰ νὰ διαλέξωμε.
Μικρὰ ὅμως πάντοτε. Τὰ περιμένουμε. —κ. Φαίδων. Ἄ-
φοδ' ἐπιμένετε, ἀναδημοσιεύσωμε τὰ λίγα λόγια ποῦ ἐδημο-
σιεύθησαν στὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ «Mercure de France»
γιὰ τὸ «Νουμά»: Tel le «Noumas» dirigé par le publi-
ciste Δ. Tanguopoulos, fondé dans le but d'encourager
principalement la jeunesse moderniste et progressiste,
écrit lui aussi presque entièrement en lang populaire,
est plein de vitalité. Ἡ εἰδησις αὐτὴ, σὰς ὁμολογοῦμεν, ὅτι
πολὺ μὰς ἐκολάκευσε. —Βαλλέν Σταίν. Θὰ μὴ σὲ ἄλλο
φύλλον. Στέλνετέ μας ταχτικά.